

Ánh Họa

Contents

Ánh Họa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16	29
17. Chương 17	31

Ánh Họa

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, ngọt ngào, hài hước, 1×1, HECP: Nhan Tử Khâm x Tần DậtEdit: QuétCâu chuyện tình yêu giữa hai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-hoa>

1. Chương 1

Kỷ Mạc Ly từng nói: “Cho dù là thiên thần hay ác quỷ, người khiến chúng ta để ý cũng chỉ có vài người, những kẻ khác căn bản là không liên quan.” Hần và cô thực ra là cùng một loại người người dịu dàng, kẻ lãnh đạm, sâu trong xương tủy cũng vẫn chỉ là sự lạnh lẽo như nhau.

Tần Dật ngồi trên ban công, một chân thả xuống, khói thuốc mờ mờ, không nhìn rõ vẻ mặt của hắn.

Hôm nay là buổi họp báo phát hành của “Quang sát”, Tần Dật thay mặt tham dự với tư cách ông chủ nhỏ của Văn Sâm Đặc. “Quang sát” là bộ sách tranh lần thứ hai sau ba năm của Nhan Tử Khâm. Nhà họa sĩ vô cùng nổi tiếng đương thời, tác phẩm duy mỹ tươi mát, có xu thế vừa ra mắt đã đứng đầu thị trường

trong nước. Tần Dật liếc mắt nhìn tên đàn ông ngồi bên cạnh hắn, sắc mặt sáng lán, nói cười vui vẻ, sống động giống như những tác phẩm của y.

Cửa trong cửa ngoài Văn Sâm Đặc chặt kín người, đa phần đều là nữ sinh cấp III, trên mặt tràn đầy chờ mong và háo hức. Đây là lần đầu tiên Nhan Tử Khâm công khai lộ diện. Nghe đồn “người đẹp như tranh”, hôm nay thực sự xuất hiện, các fan đã sớm âm ỉ nổ trời.

Vì Nhan Tử Khâm vài hôm nữa phải ra nước ngoài nghỉ ngơi, ngay sau họp báo phát hành sẽ là buổi ký tặng sách. Các fan cuồng nhiệt nối đuôi nhau đi vào, nhân viên cản cũng không cản nổi. Không lâu sau, trung tâm hội nghị rộng lớn đã chật cứng không còn chỗ đặt chân. Đưa mắt nhìn, đều là người người người người người. Theo lý mà nói, ngay cả ngôi sao giải trí cũng hiếm ai có được thanh thế lớn như vậy, thế nhưng hiện thực như này thật khiến người ta... vui mừng.

“Nhan thiếu gia sao có thể lộ mặt vậy?”

Nhan Tử Khâm ngẩng đầu, mỹ nhân cười tươi xinh đẹp không phải Kỷ Mạc Ly thì còn là ai. Bách Thần đứng cạnh cô, bộ dạng hòa nhã điềm đạm.

“Ôi chào, người đẹp, các em sao lại đến đây?”

Bách Thần cười, “Cây tường vi trong nhà nở hoa, đưa cô ấy về xem.”

Nhìn Kỷ Mạc Ly một cái, nữ sinh trong mắt lung linh lấp lánh như có nước. Thuận tay cầm quyển sách mới trên bàn, viết lên trang bìa lót: Lúc hoa nở lại gặp người. Hai người này vừa tái hợp không lâu, Nhan Tử Khâm từ trong lòng mừng thay họ. Thời quá cảnh thiên luân hồi không ngừng, lại giống như cái gì cũng không đổi. (thời quá cảnh thiên: thời gian luôn thay đổi)

Sau đó quay người nói với người bên cạnh: “Làm phiền thông báo một chút, tạm thời có việc, buổi ký tặng sách dời sang ngày khác.”

Tần Dật đứng trên tầng hai thu hết tất cả vào đáy mắt, nói không kích động là giả. Kỳ thực Mạc Kỳ Ly vừa xuất hiện hắn đã thấy. Có dù giữa núi người biển người, hắn vừa liếc mắt liền có thể nhận ra cô. Có người chính là như vậy, nhật nguyệt cũng không thể tranh phát sáng cùng cô.

Giống như có một sự cảm ứng nào đó, Kỷ Mạc Ly đột nhiên ngẩng đầu lên. Bốn mắt gặp nhau, nhìn mà không nói. Tần Dật nháy mắt với cô, sau đó quay người rời đi. Bách Thần theo ánh mắt Kỷ Mạc Ly nhìn lên, chỉ thấy một bóng lưng dễ nhìn.

Nhất thời Kỷ Mạc Ly cho rằng mình nhầm, nhưng nghe Nhan Tử Khâm nói bên tai: “Cậu chủ nhỏ nhà họ Tần, anh có lòng đã ra hiệu rất lâu rồi.” Kỷ Mạc Ly ngăn người, Bách Thần ôm chặt lấy cô.

Kỳ thật vài năm trước Nhan Tử Khâm về nước đã gặp Tần Dật.

Lần đó từ Tokyo trở về vừa đúng Tết âm lịch, nhất thời muốn đi thăm người thầy dạy vẽ lúc mới học. Lúc đi qua sân bóng rổ cạnh nhà thầy, nhìn thấy hai người con trai đang đấu bóng, trong thoáng chốc bị một người trong đó cướp lấy tâm mắt. Trời đang đông, người kia chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ đen, chiếc thánh giá trên cổ theo cú bật lên của hắn mà lóe sáng. Nghe thấy người còn lại thở dồn dập nói “Tần Dật cậu ngày lễ Tình nhân trốn học là để chơi bóng rổ với ông đây sao”. Nhan Tử Khâm tắc lưỡi hai cái, lập tức lấy giấy bút từ trong túi ra. Y vẫn luôn giỏi sử dụng màu sắc, vài nét vẽ phác họa đó là bức phác họa duy nhất khiến y thấy thỏa mãn trong rất nhiều năm sau. Chưa từng nghĩ muốn phí sức tìm màu, thậm chí chưa từng cẩn thận vẽ kỹ lại, nhưng đã đủ tươi mới mà sống động.

Lúc gặp lại hắn dường như không thể nhận ra, bộ dạng không có gì thay đổi, chỉ không biết là cái gì đã biến một chàng trai trẻ tinh thần phần chấn trở nên ôn hòa mà xa cách, có mang theo chút lạnh lùng như bây giờ.

Lúc Tần Dật còn chưa học hết cấp III đã bị Tần Dục Sinh đưa ra nước ngoài, sau khi quay về trực tiếp làm chủ Văn Sâm Đặc, rồi trở thành ông chủ của Nhan Tử Khâm. Lúc nhận ra hắn, y rất kích động mà nhào tới, “Trời ơi, tâm can của tôi.” Tần Dật thần nhiên đẩy y ra, cười nói: “Thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt, Nhan thiếu gia, sau này mong được giúp đỡ nhiều.”

Những ngày sau đấy, Nhan Tử Khâm mỗi ngày đều đúng giờ đến công ty báo danh. Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ. Tuy y có một phòng làm việc riêng nhưng lúc trước mọi người đều chưa từng gặp y. Mà càng khiến người ta thấy khó hiểu là, y lúc nào cũng đi tìm Tần Dật, vẽ một bức tranh sao có thể có nhiều vấn đề cần y đích thân bàn bạc với ông chủ như vậy chứ.

Sau này có một ngày, Tần Dật sau khi nghe y luận thuyết một hồi, cuối cùng yển chuyển đáp: “Nhan thiếu gia, nói thật lòng, những thứ liên quan đến hội họa tôi không thực sự hiểu. Anh vẫn nên mời cao minh khác thôi.”

Nhan Tử Khâm nhìn chằm chằm hắn, sau đó giả bộ ủy khuất chớp chớp mắt, “Thế nhưng không được gặp cậu, tôi sẽ không có linh cảm.”

Sau chuyện đó có chút đau đầu kể lại cho An Nhược Uyên, tên nhóc kia cười quái dị một lúc: “A Dật ơi, từ sau khi cậu biến thành dạng người cầm d*c, ngay cả đàn ông cũng thèm muốn không thôi rồi, ha ha.”

An Nhược Uyên chính là chàng trai chơi bóng ngày đó với hắn. Hai người ở cạnh nhau từ lúc nhỏ cho đến thời cấp III. Lúc Tần Dật về nước, cậu thực tập năm tư, không biết thế nào lại vào Văn Sâm Đặc, thế là trực tiếp ở chung đến giờ.

QQ: Quà mừng 2.9 nha ^^ Đây là bộ truyện về cp Tần Dật và Nhan Tử Khâm đã được nhắc tới trong bộ “Yêu một giọng nói đó”, nội dung trong truyện này xảy ra trước “Yêu một giọng nói nhé” ^^

Tiện giải thích 1 chút, trước truyện này là bộ “Mạc Ly” kể về Kỷ Mạc Ly x Bách Thần, tuy nhiên do bộ đó là ngôn tình nên ta sẽ không dịch. Có điều vì nội dung 2 bộ có liên quan kha khá nên ta sẽ tóm tắt qua những chi tiết liên quan đến “Ánh họa” ở đây để mn nắm được:

- Bố Kỷ Mạc Ly tái hôn với mẹ Tần Dật.
- Mẹ Tần Dật thích bố Kỷ Mạc Ly từ thời còn đi học thế nhưng bố Kỷ Mạc Ly chỉ thích mẹ cô nên bà luôn giữ trong lòng ý thù ghét mẹ Kỷ Mạc Ly. Sau khi kết hôn với bố Kỷ Mạc Ly, thấy Tần Dật thân thiết với cô, bà cảm thấy con trai mình bị cô cướp mất nên cảm giác ghét bỏ ấy lan sang cả Kỷ Mạc Ly. Thế là bà bỏ thuốc vào dầu gội của cô, khiến cô bị rụng tóc. Sau này, Kỷ Mạc Ly phát hiện ra, chất vấn bà và đuổi bà đi. Đến tối hôm đó, mẹ Tần Dật tự sát. Tần Dật sau khi mẹ mất thì bị bố đưa đi, mãi sau mới trở về.
- Nhan Tử Khâm là anh họ Bách Thần.

2. Chương 2

Một ngày nào đó sau buổi ký tặng sách, Tần Dật nhận được một tin nhắn: Gặp em một chút được không, anh trai.

Thực ra Tần Dật trước nay chưa từng trách Kỷ Mạc Ly, không phải hắn khoan dung, cũng không phải vì hắn lý trí, chỉ vì cô là Kỷ Mạc Ly. Hắn không cách nào có thể định nghĩa rõ ràng mối quan hệ này. Hai người họ hiểu nhau, nương tựa lẫn nhau, quan tâm đến nhau, thế nhưng bọn họ không yêu nhau. Hoặc bạn có thể nói, đó là một mình khác. Kỷ Mạc Ly thừa nhận, ở cùng một chỗ với Tần Dật tự do hơn nhiều, không cần cẩn thận từng li từng tí, cũng không cần mất công suy nghĩ. Vì hắn là anh trai, cho dù không cùng dòng máu.

Nơi hai người hẹn gặp là công viên ngày trước thường tới. Ánh sáng rất tốt, mọi người tốp năm tốp ba tản bộ. Tần Dật chờ không lâu liền thấy Kỷ Mạc Ly cười chạy tới, theo sau còn có một người. Tần Dật tưởng là Bách Thần, đến lúc lại gần mới phát hiện người kia đeo một cặp kính bộ dạng thần kinh.

Tần Dật rất bức bối. Mấy năm nay bị không ít người quấy rầy, thế nhưng chưa từng gặp phải loại này. Đây không phải loại cao chót dấn bình thường, một kẻ ngọc thụ lâm phong tài hoa cái thế, một mực vẫn không vượt quá mức giới hạn! Chính là không nhanh không chậm, nắm buồng có chừng mực mà đi theo bạn, làm

bạn hết lần này đến lần khác đều không có cách nào nói y! Tần Dật giả bộ không nhìn thấy y, trong lòng lại không ngừng hỏi, anh con mẹ nó rốt cục muốn làm gì vậy rốt cục muốn làm gì vậy.

Kỷ Mạc Ly nói: “Anh, em nhớ anh lắm.”

Tần Dật đưa tay ra xoa đầu cô, “Người đẹp vẫn xinh đẹp như vậy. Anh trai cũng rất nhớ em.”

Cổ tình có người phá vỡ bầu không khí, “Tôi vẫn chưa ăn sáng.”

Tần Dật nhin không được trừng y một cái, “Hai người...”

Nhan Tử Khâm lập tức nhảy đến trước mặt hắn, lắc tay hắn, “Đây là em dâu tôi, chúng tôi chỉ là tiện đường tiện đường thôi!”

Kỷ Mạc Ly không biết nói gì, cô một mình đi xe buýt tới, nào biết còn đem theo một người.

Thế là Kỷ Mạc Ly gọi điện kêu Bách Thần tới cùng. Thế là người nào đó mặt dày kéo Tần Dật đi ăn sáng. Thế là biến thành hai cặp hẹn hò riêng. Thế là, Kỷ Mạc Ly cũng không có được gặp anh trai cô.

Kỷ Mạc Ly nói với Bách Thần: “Nếu anh trai anh thật lòng thì anh ấy sẽ rất vất vả.”

Bách Thần cười: “Không sợ, gien nhà bọn anh giỏi kháng chiến trường kỳ.”

Cái gọi là thói quen thành sự tự nhiên. Dần dần, Tần Dật đã quen thuộc với âm hồn bất tán giống như loài chó lớn bên người, thậm chí còn có thể giữ nguyên sắc mặt lúc y nhào tới. Cuộc sống thực quá nhàm chán, có người cam chịu mua vui tiêu khiển, sao hắn lại không chấp nhận. Mặt khác, hắn cho rằng chỉ cần mình không có phản ứng gì, lâu dần, người kia sẽ tự không còn hứng thú. Thế nhưng hắn đã xem nhẹ sự dai dẳng cùng độ mặt dày của người kia. Tần Dật kiên trì ‘địch động ta không động’, tên kia lại cậu không động tôi liền sống liền chết động.

Giới này từ trước đến nay rất loạn, mà Nhan Tử Khâm vẫn luôn chỉ tỏ vẻ phong lưu ngoài mặt. Y luôn giữ mình trong sạch, đại khái có chút tâm lý tôn sùng vẻ thanh cao của người làm nghệ thuật. Nếu nói lúc bắt đầu chỉ vì một thứ lực hấp dẫn hay là một loại cảm giác muốn chinh phục, hiện tại đã đến mức muốn ổn định rồi. Bề ngoài của Tần Dật, đầu óc của Tần Dật, khí chất của Tần Dật không có gì không phải là sự lựa chọn ưng ý nhất trong lòng y. Nhan Tử Khâm nghĩ, nếu là người này, treo cổ trên cây cũng có gì không thể. Y có thể động lòng với rất nhiều người, nhưng sẽ không lụy tình tới vậy, dù cho Tần Dật không hề tin điều này. Nếu đã hạ quyết tâm thì không thể quay đầu lại nữa. Nghĩ một cách lạc quan, ít nhất Tần Dật không bài xích nam giới.

Ngày tháng dần trôi. Tuy tâm ý đã rõ ràng, thế nhưng Nhan Tử Khâm lại không định tấn công nhanh vì cái lợi trước mắt. Nếu lúc này theo đuổi mạnh mẽ thì kết cục chắc chắn không phải HE. Huống hồ y đã quyết định muốn cùng nắm tay cho đến cuối đời, có rất nhiều thời gian để tiêu tốn. Việc y muốn làm bây giờ là khiến Tần Dật có thể làm quen với sự tồn tại của y. Cũng may mà Tần Dật không tỏ rõ ý ghét bỏ y, thậm chí lần đó bị y lôi đi ăn bỏ lại Kỷ Mạc Ly cũng không có thấy hắn nổi nóng.

Tối hôm đó, Tần Dật đang tắm rửa, điện thoại để trên ghế sofa đột nhiên đổ chuông. An Nhược Uyên nhìn thấy tên báo trên màn hình, nhất thời muốn trêu đùa ác ý. Cậu cười như kẻ trộm mà ấn nút nhận cuộc gọi, thế nhưng không nói gì.

Đầu bên kia chờ một lúc lâu, cuối cùng có chút bất mãn nói: “..... Dù sao cậu cũng nên chút một tiếng chứ.”

An Nhược Uyên liếc mắt về phía nhà tắm một cái rồi lập tức nghe lời đáp: “Chít.”

Nhan Tử Khâm giật mình, “... Tần Dật không có đây sao?”

“A Dật đang tắm...” Giọng điệu người bên này đột nhiên trở nên gượng gạo, giống như bà vợ đang mắng ả tình nhân, “Anh là ai? Anh tìm anh ấy có việc gì? Tối muộn thế này rồi anh còn có ý đồ gì?”

Nhan Tử Khâm khó xử. Giọng nói này nghe qua giống như học sinh cấp III vậy, hắn là một thân thích nào của gia đình.

“Bạn nhỏ, làm phiền cậu đưa điện thoại cho Tần Dật, có chút công chuyện cần bàn bạc với cậu ấy.”

Bên nay An Nhược Uyên lập tức mặt đỏ phừng phừng. Cậu bình sinh hận nhất bị người ta gọi là bạn nhỏ. Khuôn mặt búp bê của cậu từ thời cấp III không có thay đổi gì, giọng nói cũng non nớt tương xứng.

An Nhược Uyên nóng nảy, gào lên: “Tôi mới không phải bạn nhỏ, tôi là người yêu của cậu ấy! Hừ!”

Đúng lúc này, Tần Dật lau tóc từ trong phòng tắm đi ra xoa xoa đầu cậu nói: “Bạn nhỏ, đưa điện thoại cho mình.”

Nhan Tử Khâm thiếu chút nữa phụt cười, nhóc con nhà kia cũng thực buồn cười.

“Có chuyện gì vậy?” Chính chủ lúc này mới lên tiếng.

Nhan Tử Khâm cười: “Cũng không có gì, chỉ muốn hỏi cậu kỳ nghỉ mừng 1 tháng 5 có đi đâu không.”

Tần Dật suy nghĩ một lúc rồi nói: “Hắn là chỉ ở nhà thôi, cũng không muốn đi đâu cả.”

“À, tôi biết rồi. Bye.”

Thật không quen với việc y trực tiếp dứt khoát cúp máy như này, có điều Tần Dật cũng không nghĩ nhiều, để điện thoại xuống rồi tiếp tục lau tóc.

An Nhược Uyên nhìn hắn đăm đăm một lúc, nói: “A Dật, cậu nhận lời đi. Mình cảm thấy anh ta rất tốt.”

Tần Dật cười híp mắt: “Chuyện người lớn bạn nhỏ không nên bận tâm.”

Bạn nhỏ nào đó lập tức ném chiếc gối ôm qua: “Hai người còn thực xứng đôi nha! Hư hỏng cả đôi!”

Tần Dật nhún vai tỏ vẻ không có gì. Cậu liền tỏ vẻ giả hoạt dựa lại gần, nói: “Ê, a Dật, cậu bảo anh ta có phải ghen rồi không.”

“Bạn nhỏ, cậu nghĩ nhiều quá rồi.” Tuy quen biết không sâu, nhưng Tần Dật lại rõ chỉ số thông minh cùng chỉ số tình cảm của người kia tuyệt đối không phải bình thường. Chẳng qua, người kia gọi điện hỏi hắn định làm gì vào kỳ nghỉ 1/5 thôi.

3. Chương 3

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ, Tần Dật ngủ nướng đến mười giờ sáng, lúc tỉnh dậy không thấy An Nhược Uyên. Thấy trong nhà được dọn dẹp sạch sẽ, trên bàn còn một phần quà sáng chưa ai động vào, Tần Dật không giấu nổi ý cười, kỳ thực An Nhược Uyên rất đáng yêu.

Rửa mặt xong mới phát hiện ngoài ban công có người, Tần Dật cầm bánh bao đi ra. Gọi một tiếng Nhược Uyên, người kia nghiêng người cười thật tươi với hắn, lộ ra một hàm răng trắng bóc.

Tần Dật đỡ người, bánh bao trong miệng thiếu chút nữa rơi xuống. Người kia mặc quần áo ở nhà, tay áo xắn cao. Tần Dật lúc này mới phát hiện lúc này trong nhà có thêm một cái giá vẽ.

“Nhan thiếu gia?”

Nhan Tử Khâm cười lại gần hắn: “Người ta không phải là trộm vào nhà người khác đâu. Người ta đặc biệt tới làm công chúa vô ốc đó.” Suýt chút nữa làm Tần Dật nghẹn chết. (công chúa vô ốc: truyện cổ tích TQ, kể về một chàng trai nhà nghèo cần cù chăm chỉ, mồ côi từ nhỏ Thiên Đế thấy hắn đáng thương nên cho tiên nữ công chúa vô ốc hạ phàm giúp đỡ hắn kiểu nàng Tấm trong quả thị vậy)

Ngày hôm sau sau cuộc điện thoại kia, Nhan Tử Khâm liền gặp được bạn nhỏ.

Nói ra cũng trùng hợp. Hôm đó Nhan Tử Khâm đi siêu thị mua đồ về tích trữ, nam sinh đứng trước y quên mang ví tiền. Nhan Tử Khâm thấy cậu chỉ cầm mấy hộp sữa chua liền nói “Tôi trả cho”. Kết quả cậu nam sinh kia hét to một tiếng “A, là anh!”

Cậu ta bộ dạng rất đáng yêu, lúc cười còn lộ ra chiếc răng khểnh. Nhan Tử Khâm cho rằng gặp phải fan, mỉm cười không nói gì. Chỉ cảm thấy đã từng nghe thấy giọng nói này ở đâu rồi thế nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Không ngờ cậu nam sinh kia đảo mắt nói: “Cười giả quá. A Dật khẳng định sẽ không thích kiểu người như anh.”

Nhan Tử Khâm kích động: “Cậu là cậu học sinh cấp III ở cùng cậu ấy?”

“Anh đi chết đi. Tối qua kêu tôi bạn nhỏ, hôm nay nói tôi học sinh cấp III, tôi lớn cũng nhanh quá đi.”

Nói rồi vô cùng thuần thực cho sữa chua của cậu vào túi Nhan Tử Khâm, “Đưa tôi về, tôi sẽ đưa chìa khóa cho anh, thế nào?”

Nhan Tử Khâm có chút bất ngờ. Vốn y còn tưởng cậu nhóc này có địch ý với y.

An Nhược Uyên cười, nói: “Thực ra a Dật rất cô đơn. Tôi cũng mong có người thương yêu cậu ấy.”

.....

Nhan Tử Khâm đi qua, nhẹ kéo ống tay áo Tần Dật, “Lại đây xem.” Nói rồi y vén mở tấm vải phủ trên giá, “Trông quen không?”

Chỉ thấy người thiếu niên trong tranh mở rộng hai tay đứng dưới ánh mặt trời, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hàng mi khép xuống tạo bóng mờ. Hình ảnh đơn giản, tô màu khoa trương, lại không có chút cảm giác dung tục. Cái này vẫn trong dự liệu của hắn. Có điều, cho dù thiếu niên trong tranh đang nhắm mắt, nhưng Tần Dật vẫn có thể nhận ra, kia không phải hắn mấy năm trước sao!

Tần Dật nhủ mảy. Chiếc vòng chữ thập kia hắn chưa từng đeo lại. Năm mười tuổi cùng mẹ được đức cha ở nhà thờ Peter Paul tặng. Ông còn nói, tình yêu chính là nguồn gốc của tội lỗi. Đúng vậy, tình yêu ấy, là thứ hại chết người.

Nhan Tử Khâm thấy sắc mặt hắn thoáng cái trở nên ảm đạm, khẽ kéo vai hắn.

“Lúc đó cậu hắn vẫn đang học cấp III, bộ dạng tràn đầy sinh khí,” Nhan Tử Khâm thâm tình nói, “Biết bao kẻ yêu vẻ vui tươi phút chốc, yêu vẻ đẹp của cậu, giả dối hay chân thành. Chỉ một người yêu tâm hồn hành hương của cậu. Lúc đó cậu còn nhỏ như vậy...”

Tần Dật nhẹ nhàng tránh khỏi y, nói: “Ghê tởm hay không. Nếu tôi nhớ không nhầm, bài thơ đó vẫn còn một câu nhĩ.”

“.... Yêu cả nếp nhăn đau khổ trên khuôn mặt tàn phai. Được rồi, tôi hiểu rồi.”

Tần Dật đang khó xử, di động đột nhiên đổ chuông.

“A Dật, lúc cậu đọc được tin nhắn này, mình đã rời xa cậu rồi.” Tần Dật nhìn lại lên chỗ tên người gửi tin, là Nhược Uyên không sai. Mẹ nó, hôm nay mấy người này đều làm sao vậy.

Đang oán thầm trong lòng, chuông điện thoại lại reo vang.

“Ha ha ha ha, dọa cậu phải không. Mình đi thành phố X rồi, tặng cậu một món quà, là một tên đàn ông nha. Mùa mùa.”

Thế này mới bình thường, có điều tặng cậu, một tên, đàn ông là có ý gì.

Tần Dật đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, mọi chuyện dường như đã vượt tầm kiểm soát. Cuộc sống của hắn đang dần dần bị người khác xâm nhập, hơn nữa hắn lại không cảm thấy ghét bỏ. Vì chuyện của mẹ, Tần Dật cảm thấy chuyện yêu đương cực nhạt nhẽo. Hắn từ không cho rằng cả đời mình có thể tìm thấy một người phù hợp, vốn cũng chỉ nghĩ sau này tìm một cô gái tính tình ôn hòa môn đăng hộ đối để kết hôn rồi sinh con, hai người tôn trọng lẫn nhau mà sống qua ngày là được rồi. Sau này ngay cả suy nghĩ này cũng bị gạt bỏ, thực sự không thể thân cận với ai.

“Theo ý anh Nhan là muốn ở lại chỗ tôi sao?” Tôi mong rằng anh nói không phải.

“À, cậu đang mời tôi sao? Tôi vốn chỉ định buổi sáng ở đây, đến tối lại về...”

“.....”

Không chờ Tần Dật nói, Nhan Tử Khâm đã lại đáp: “Cần tiền thuê nhà với phí điện nước cái loại sao?”

Bài thơ trong truyện là bài “When you’re old” của William Butler Yeats

Nguyên tác:

When you are old and grey and full of sleep,
And nodding by the fire, take down this book,
And slowly read, and dream of the soft look
Your eyes had once, and of their shadows deep
How many loved your moments of glad grace,
And loved your beauty with love false or true,
But one man loved the pilgrim soul in you,
And loved the sorrows of your changing face
And bending down beside the glowing bars,
Murmur, a little sadly, how Love fled
And paced upon the mountains overhead
And hid his face amid a crowd of stars.

Dịch Việt: (Nguyễn Việt Thắng dịch)

KHI EM ĐÃ GIÀ

Khi em đã già, mái tóc điểm bạc
Một mình em bên bếp lửa, cúi đầu
Em mở cuốn sách này, hãy đọc thật lâu
Có bóng xưa toả ra từ ánh mắt.
Biết bao kẻ yêu vẻ vui tươi phút chốc
Yêu vẻ đẹp của em, giả dối hoặc chân thành
Nhưng chỉ một người yêu tâm hồn hành hương của em
Và yêu nét buồn đổi thay trên gương mặt.
Em cúi xuống, giọng thì thào, khoan nhặt
Đượm vẻ buồn sao tình vội qua mau
Tình v*t bay lên tận đỉnh núi cao
Giữa đám đông các vì sao giấu mặt.
Phần dịch thơ trong truyện đã được điều chỉnh để thích hợp với ngữ cảnh truyện.

4. Chương 4

Tần Dật mơ thấy mình đang chơi bóng với An Nhược Uyên, lúc đang định dồn sức ném rổ thì bất thành linh bị An Nhược Uyên nhào tới, giãy giụa mấy lần không được, trong lòng nghĩ sức Nhược Uyên từ lúc nào lại mạnh như vậy. Đột nhiên bị bịt mũi, Tần Dật quảng nắm đấm ra, đột ngột mở tròn mắt. Chỉ thấy Nhan Tử Khâm đang đau khổ xoa má phải.

“Anh làm cái con mẹ gì vậy?” Tần Dật dù có bình tĩnh hơn nữa của chịu không nổi sáng sớm đã có người muốn mướn sát hấn.

Nhan Tử Khâm giật giật khoe môi: “... Tôi chỉ muốn gọi cậu dậy chạy bộ với tôi thôi, ai biết cậu khó gọi như vậy...”

“Anh đừng bảo tôi anh làm tôi ngạt chết là để gọi tôi dậy?”

“Đúng vậy. Tuy tôi muốn dùng miệng...”

“Anh đi chết đi!” Tần Dật ném gối qua, không còn buồn ngủ nữa. Nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh giường chỉ đúng năm rưỡi, nhất thời càng giận dữ.

Mà Nhan đại thiếu gia vừa chạy trốn chết lại đang cười thỏa mãn nghĩ, hóa ra thực sự có bệnh cầu kinh lúc sáng dậy nha. He he, thực đáng yêu.

Bị y quấy rầy như vậy, Tần Dật không còn buồn ngủ chút nào nữa. Ngáp một cái đi vào phòng tắm, thấy ngay cả kem đánh răng cũng được bóp lên một cách nghiêm túc, hấn nghĩ thầm cô công chúa vô ốc này có phải mắc tật không vậy, khoe miệng lại nhịn không được mà cong lên.

Nhan Tử Khâm yên lặng đứng trước cửa phòng tắm, nhìn Tần tiểu thiếu gia đang không ngừng điều chỉnh sắc mặt trước gương thì không khỏi bật cười. Quả nhiên có tỏ vẻ già dặn thì cũng chỉ là đứa nhóc mới 22, 23 tuổi đầu.

Không ngờ giây tiếp theo nghe thấy Tần Dật đầu không ngoảnh lại mà dùng giọng điệu âm u nói “nhìn.đủ.chưa.vậy”.

Nhan Tử Khâm ho khan một tiếng, “Có đi chạy bộ với tôi không?”

“Không đi.”

“Đi đi mà.”

“Không đi.”

“Đi đi mà.”

Tần Dật không để ý y, quay người vào lại phòng, chưa được một lúc đã lại thò đầu ra nói, “Lúc về nhớ mua cho tôi một phần bánh bao chiên nhân thịt ở tiệm Trương Ký.”

Nửa tiếng sau Nhan Tử Khâm mang hai tay trống không trở về. Tần Dật nhìn y đăm đăm một lúc, ý trách móc dạt dào.

Nhan Tử Khâm mặc kệ ánh nhìn oán trách của hấn, đẩy hấn vào phòng nói: “Cậu thay quần áo trước đi, tôi đi tắm rửa một cái.”

Tần Dật nhìn bộ đồ ngủ rộng rãi thoải mái trên người, đột nhiên lại có chút buồn ngủ.

Thế nên khi Nhan Tử Khâm thư thái thoải mái vào lại trong phòng Tần Dật, cậu chủ nhỏ bình thường tinh thần phấn chấn đang nằm trên giường chìm trong giấc ngủ ngọt ngào.

Nhan Tử Khâm bất đắc dĩ lầm bầm: “Sợ dạ dày cậu không tốt nên mới không mua bánh bao chiên, vốn định đưa cậu đi ăn cháo mà đã nhanh ngủ mất rồi.” Nói rồi khẽ thổi lên mũi hấn.

Một trong những điều hạnh phúc nhất thế gian là có thể ngủ tròn một giấc an lành không bị quấy nhiễu.

Lúc Tần Dật tỉnh giấc một lần nữa thì đã tám giờ, cả người khoan khoái đến mức nhìn Nhan Tử Khâm cũng không thấy đáng ghét như trước.

Thấy Tần Dật thức giấc, Nhan Tử Khâm nhanh chóng đặt bảng pha màu trên tay xuống, sau đó quay người vào phòng bếp.

Chưa được một lúc y đã quay lại, tay bưng một bát cháo tôm tươi, màu sắc đẹp đẽ, hương thơm ngát ngào.

Nhan Tử Khâm bê bát cháo đến trước mặt Tần Dật rồi đưa cho hắn một chiếc thìa, nói: “Ném thử xem.”

Thấy Tần Dật ăn hai miếng mà không có phản ứng gì, y nhin không được đành hỏi: “Thế nào? Có giống cháo Mạc Ly nấu không?”

Tần Dật liếc y một cái: “Anh nấu à?”

“Ừ.”

“Vậy thì không ngon.”

Hiếm khi thấy hắn trẻ con như vậy, mắt Nhan Tử Khâm híp cong hết lại.

Sau đó Tần Dật nhận được điện thoại của Kỷ Mạc Ly.

“Anh, em bảo anh nè. Sáng nay em vừa cùng Bách Thần ra ngoài thì nhận được điện thoại của anh Khâm.”

“Đấy là lần đầu tiên anh ấy nói chuyện với em nghiêm túc như vậy, cứ nhiên là để hỏi em cách nấu cháo.”

“.....”

“À, anh, kỹ thuật anh Tử Khâm như thế nào?” Kỷ Mạc Ly hiếm khi bà tám như vậy. Có điều, cái từ “kỹ thuật” kia có phải có chút vấn đề không.

Buổi trưa, ngoài trời có cơn mưa nhỏ. Hai người liền ngồi trong nhà xem phim “Bức họa thứ tư” của Chung Mạnh Hoàn. Cậu nhỏ tên tiểu Tường kia cô đọc đến khiến người xót xa.

Nhan Tử Khâm nói: “Hôm nay không nên xem loại phim này. Cả người đều bị xuống tinh thần.”

Tần Dật đáp: “Cuộc sống có lúc còn khiến người vô vọng hơn trong phim.”

Nhan Tử Khâm liền cười: “Thực ra đâu cũng là những vòng xoáy. Có người thoát ra được, có người không thoát được mà thôi.”

5. Chương 5

Hai người yên ổn vô sự trải qua được vài ngày. Tuy không có sự thân mật mà Nhan Tử Khâm mong đợi nhưng vẫn có thể tính là hòa hợp.

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ.

Lúc Tần Dật thức dậy cũng là tám giờ hơn. Trong nhà không có ai, phòng tắm cũng không có, thư phòng cũng không, ban công cũng không, phòng ngủ cũng không có. Có điều, giá vẽ còn đây? Quần áo cũng vậy, ngay cả di động cũng ở đây. Võ mạnh lên đầu mình, Tần Dật mày lo lắng cái gì chứ.

Bữa sáng trên bàn vẫn thơm ngon như cũ. Tần Dật cong khoe miệng cầm đi đun lại. Tắm rửa xong bật TV, sau đó thỏa mãn mà ăn sáng.

Đến mười giờ, vẫn chưa về. Tần Dật xoa bụng, có chút căng, ra ngoài dạo một chút đi.

Lúc trở về sau khi đi một vòng quanh khu nhà, trong nhà vẫn trống hươ trống hoắc. Điện thoại không có cuộc gọi nhớ hay tin nhắn nào.

Tần Dật quay người đi vào thư phòng. Xử lý qua loa các văn kiện một chút, lơ đãng nhìn thấy trên giá sách có thêm một tập file. Tần Dật lật giở từng trang, kinh ngạc phát hiện mình thế nhưng lại nhận ra đây là bản thảo của “Phương Hoa”. Nhớ lúc Kỷ Mạc Ly mười sáu tuổi hắn còn tặng cô một cuốn, lúc đó cuốn sách

này còn chưa xuất bản, phải tốn bao nhiêu công sức để lấy được từ trong nội bộ công ty. Cũng là từ lúc đó mà quan hệ với cha có chút cải thiện.

Luôn nói tuổi tác càng tăng, tài hoa sẽ bị tụt giảm. Tần Dật mở tập tranh, không khỏi oán thán. Tên này sao không hề lụi nghề chữ. Mấy năm qua, tranh của y vẫn tươi mới sống động như này, người cũng có linh khí như thế, điều khác biệt là có thêm cảm giác ảm áp an lòng sau khi trưởng thành. Nhan Tử Khâm nếu biết hẳn nghĩ vậy, nhất định sẽ không biết xấu hổ mà nói, “Đó đều là vì yêu nha yêu nha, là ma lực tình yêu nha.”

Mười hai giờ rồi. Vẫn như cũ không có động tĩnh gì, không điện thoại, không tin nhắn. Tần Dật nghĩ, có lẽ y về nhà rồi. Y thì vui vẻ thoải mái, bữa trưa của hắn phải làm sao.

Quá buồn chán, Tần Dật ngáp một cái, không quan tâm nữa, lại ngủ một giấc là được.

Nằm lên giường lăn qua lộn lại mà không sao ngủ được, Tần Dật ôm laptop để lên đùi ngồi chơi game.

Không biết được bao lâu, chuông cửa đột nhiên reo vang. Chắc, từ khi nào lại lịch sự như vậy. Trong lòng nghĩ thế nhưng khóe miệng lại không nhịn được mà cong lên.

“Quý khách, đây là bữa trưa của anh. Tổng cộng 128 tệ, mời anh nhận.”

Tần Dật chờ ra một lúc lâu mới nhận đồ, nói tiếng cảm ơn.

Tần Dật nhìn bao bì của món đồ gọi ngoài, là cửa hàng mình thường ăn không sai, mở ra nhìn thấy mấy món mình hay ăn, cũng không tệ. Thế nhưng lại chẳng muốn ăn chút nào. Cầm đĩa chọc chọc hai cái lại càng không muốn ăn. Quả nhiên miệng cứ vậy mà càng ngày càng kén ăn.

Còn có thể đặt đồ bên ngoài cho mình, vì sao lại không gọi một cú điện thoại về chứ, thật là.

Đơn giản thu dọn một chút, Tần Dật lại nằm lên trên giường.

Mơ mơ màng màng, nghe thấy trong nhà rầm rầm như có trộm đột nhập.

Tần Dật đi dép lê ra ngoài, ôm đầu che mặt hỏi: “Anh làm gì thế? Trưa nay đi đâu vậy?”

“A Dật, cậu dậy rồi, có nhớ mình không?” Bạn nhỏ nào đó tâm trạng coi bộ rất tốt, khóe mắt cong cong.

“À... Là Nhược Uyên à.”

Mặt An Nhược Uyên lập tức xịu xuống, chỉ một đồng tắc nhâm trên bàn, nói: “A Dật, cậu là đồ không có lương tâm. Mới có mấy ngày thôi, người ta còn mang về cho cậu bao nhiêu quà... Hừ, cậu đã sớm muốn đổi nữ chủ nhân rồi.”

Tần Dật khoanh tay trước ngực chờ cậu diễn cho đã mới nói: “Bạn nhỏ, cậu vốn cũng không phải nữ chủ nhân.”

“Chính vì biết cậu vô lương tâm nên mình mới không tìm tên chủ nuôi như cậu. Mình có cần cũng phải tìm người như Phương Dư Khả, hừ. À, không đúng nha, Nhan Tử Khâm đi đâu rồi?”

“Tôi sao biết được.” Tần Dật cười âm trầm hai tiếng, “Có điều... Tôi lại muốn biết anh ta làm sao mà vào được, ha ha.”

“Ha ha... A Dật, mình gặp được Mạc Ly rồi, vẫn xinh đẹp như thế. Nè nè, cậu coi, bộ đồ này có đẹp không?”

Coi như cậu chuyển chủ đề thành công, Tần Dật im lặng nhìn chằm chằm hình ảnh Yoyo hút thuốc trên áo phong một lúc, nói: “... Cậu đừng bảo đó là mua tặng tôi?”

“Ừm, không phải.”

Tần Dật còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì nghe thấy bạn nhỏ nào đó không để ý xung quanh nói: “Yoyo là để cho Nhan Tử Khâm, Cici mới là cho cậu. Đồ tình nhân đó, mình chọn rất lâu. Ài, mình để áo Cici ở đâu rồi, tìm hoài không thấy?”

“...”

6. Chương 6

Sáng hôm sau đi làm tinh thần vẫn không tốt được.

Bên người thiếu mất một người như âm hồn bất tán thực sự là không quen. Không có ai tìm bạn trò chuyện, không có ai bóp vai cho bạn, không có ai thì thoảng lại nói năng linh tinh khiến bạn đầu đầy hắc tuyến. Không quen, thực không quen.

Tần Dật rất buồn bực, vì sao cái tên thối tha kia lại có thể dễ dàng tác động đến tâm trạng của mình như vậy, còn không nói tiếng nào đã biến mất, ngay cả di động cũng không mang. Cho dù y mang mình cũng chưa chắc đã chủ động liên hệ với y.

Nhớ đến di động, Tần Dật lại càng tức giận. Tối qua mình thật sự thần kinh rồi, nửa đêm không ngủ được dậy sạc pin hộ y, kết quả vẫn không thấy có động tĩnh gì. Mẹ nói, quay về bắt y trả tiền thuê phòng với tiền điện nước.

Dường như lúc tức giận hiệu quả làm việc liền trở nên cực kỳ cao, Tần Dật tám giờ sáng đến công ty, đọc báo và tạp chí kinh tế tài chính, tám giờ hơn họp phân công công việc thường lệ rồi về xem báo cáo. Lượng việc bình thường làm trong cả buổi sáng chỉ cần hai tiếng đã hoàn thành, phê duyệt mấy thứ giấy tờ xong thực sự không có việc gì để làm. Xác định lại với trợ lý lịch làm việc, biết được ngoại trừ tối phải đi ăn với Tần Dụ Sinh ra thì cũng không có sắp xếp nào khác. Thế là giám đốc Tần quyết định xuống tầng ba đi thị sát phòng Marketing một chút. Phải, chủ yếu là đi xem bạn nhỏ An Nhược Uyên một chút, nói chuyện gì đó giết thời gian.

Một công ty văn hóa như Văn Đặc Sâm, công việc chủ yếu là xuất bản truyện tranh cùng tạp chí tiểu thuyết. Phần Tần Dật phụ trách chủ yếu nhắm vào một vài tay bút mới tài năng cùng mấy họa sĩ trẻ tuổi đang nổi. Hắn từ trước đến nay luôn miễn cưỡng, biết người đồng lứa thích cái gì, sau khi nhậm chức thì lượng tiêu thụ của công ty cứ tăng tầng tầng tăng tiến. Nói là công ty chi nhánh, kỳ thực chỉ là một văn phòng lớn. Nhan Tử Khâm ban đầu chịu ký hợp đồng cũng là vì nơi này đủ tình người. Yêu cầu với y cũng chỉ cần mỗi năm ra hai bộ sách tranh là được.

Khi đi ngang qua phòng làm việc, nghe thấy tiếng cãi nhau bên trong thì nhất thời hiếu kỳ mà đi vào, đúng lúc nghe thấy mấy cô nàng biên tập viên đang nói chuyện.

“Nè, sao hôm nay Nhan thiếu gia không tới nhỉ?”

“Anh ấy tới mới là không bình thường.”

“Đâu có, cậu không thấy từ sau khi giám đốc tới anh ý hôm nào cũng đến trình diện sao?”

Thế là giám đốc làm bộ làm tịch e hèm hai tiếng.

Không khí phòng làm việc luôn thoải mái, mọi người cũng đều quen tùy tính, thấy hắn đến cũng không cảm thấy căng thẳng. Đại khái thấy hắn còn nhỏ, người to gan thậm chí còn cười đùa nói “Nhan thiếu gia thả cậu ra rồi sao.”

Tần Dật ngoài cười mà trong không cười ra khỏi phòng làm việc, sau đó tìm được thực tập sinh An Nhược Uyên, hình như rất nhiều năm rồi không có cảm giác xúc động muốn chửi bậy như thế này.

Bạn nhỏ An nói: “A Dật cậu không biết, thực ra nỗi nào đây vung ấy. Nghe theo lòng cậu là được.”

.....

Vậy, đồng chí Nhan Tử Khâm đang ở đâu nhỉ.

Được rồi, y đã bị gió thổi bay tới nơi chân trời.

Giây này phút này, Nhan thiếu gia đang cầm trong tay một cuốn album, từ ảnh chụp trăm ngày đến lễ tốt nghiệp, từ kỷ niệm du lịch đến ảnh chân dung nghệ thuật, đồ quý đầy rẫy, cái gì cũng có. Có điều không phải của y mà là của Tần Dật. Ai biết y kiếm được ở đâu sau đó thuận tay lấy ra.

Ánh nắng vừa đủ. Nhan Tử Khâm đứng trước cổng một trường mẫu giáo, hơi nhú mào, đầu bút di chuyển. Xung quanh có không ít người đang nhìn y, thế nhưng y dường như không nhận ra, trong mắt chỉ có quyền phác họa kia, thi thoảng đưa tay sờ cằm. Cậu ấy hẳn là tức giận đi. Mình không rời từ biệt mà biến mất, hẳn là để ý, hẳn là vậy đi, hẳn là vậy đi.

.....

Quan hệ Tần Dật với Tần Dụ Sinh trước nay đều không tốt. Tuy không đến mức tồi tệ, nhưng cũng không hề thân cận. Tần Dụ Sinh bận rộn, hẳn luôn ở với mẹ. Sau khi hiểu chuyện liền biết giữa cha mẹ không có tình yêu. Tần Dụ Sinh có rất nhiều tình nhân, mẹ hẳn lại không để ý chút nào. Đến năm cấp ba hai người cuối cùng cũng ly hôn. Mẹ hẳn tái giá rất vội vã, sau này hẳn mới biết vì sao. Sau khi mẹ qua đời hẳn được Tần Dụ Sinh đón về, mới dần nhận ra chung quy là cha con, dù không thân thiết thì vẫn có thể hiểu nhau, ở chung ngược lại cũng không vất vả.

Tối đó, hai cha con cùng ăn cơm, gặp mấy người bạn của cha mới biết Tần Dụ Sinh rất tán thưởng và vừa lòng với mình, sau đó hai người cùng về nhà. Có lẽ vì không khí đêm đó đầm ấm, con người cũng trở nên tình cảm, Tần Dụ Sinh cư nhiên quan tâm hỏi chuyện tình cảm của hẳn.

Tần Dụ Sinh nói: “Con trai, nếu có người thích thì hạ quyết tâm đi. Con xem cha từng này tuổi rồi, hồng nhan chi kỷ đầy rẫy nhưng chưa từng thật lòng với ai. Nói mà thấy nực cười, được gọi là người thành công tình anh trong giới thương gia cũng chẳng qua chỉ là một kẻ chưa từng có gia đình mà thôi.”

7. Chương 7

Một ngày, hai ngày, ba ngày, bốn ngày... Hơn mười ngày trôi qua, người nào đó vẫn chưa hề xuất hiện.

Mấy ngày nay Tần Dật suy nghĩ rất nhiều, dần bình tĩnh trở lại. Thực ra hẳn luôn là một người lười biếng, mấy năm nay vẫn tuân theo quy tắc thuận theo tự nhiên, trước nay chưa từng trở mặt cũng không muốn quá gần gũi với ai. Được rồi, nơi nào có người là có phiền phức. Những người khiến hẳn hao tổn tâm tư trong suốt 23 năm qua không được mấy ai. Ngoài mấy người đó ra cũng không có ai khiến hẳn cảm thấy đặc biệt ghét hay đặc biệt thích cả.

Thế đó, thuận theo tự nhiên thôi. Vậy thì, cứ thuận theo tự nhiên.

Vì phải xử lý mấy chuyện liên quan đến việc tốt nghiệp, hôm đó An Nhược Uyên trở về trường.

Tần Dật đưa cậu đến cổng trường, bạn nhỏ An rưng rưng nước mắt nói: “A Dật, cậu không ở đây ai sẽ là người chăm sóc mình, ai sẽ cho mình ăn đây...”, bị hẳn đáp xuống xe.

Sau khi đứng vững, bạn nhỏ lại quay đầu gõ vào cửa kính xe hẳn, đổi sang vẻ mặt cực kỳ chân thành: “A Dật, cậu vẫn luôn thông minh như vậy mà sao lại không biết đối tốt với chính mình một chút. Ở một mình hoài thật khổ sở, cậu có thể thử tin tưởng một ai đó khác được không?”

Tần Dật cười: “Cậu còn chưa tìm thì tôi vội cái gì?”

Bạn nhỏ An bĩu môi nói: “Nói không chừng mình sắp già đi rồi, hừ. À, a Dật, cậu không phải luôn thích mình chứ?”

Tần Dật trừng cậu một lúc, mặt nhóc thối kia bị ánh nắng hun cho ửng hồng, đặc biệt đáng yêu.

Thở dài một hơi, đáp: “Cậu cuối cùng cũng nhận ra. Tôi khổ bao nhiêu năm rồi giờ cậu mới biết.”

Nhược Uyên nghe vậy thì bật cười khanh khách: “Thế này mới đúng. Mình chính là thích bộ dạng trêu chọc mình của cậu.”

.....

Tối đến tan ca về nhà mới ý thức được cái khổ sở Nhược Uyên nói tối. Lúc trước không nhận thấy ở một mình có vấn đề gì, bây giờ cứ nhiên lại cảm thấy trống rỗng.

Tắm rửa xong leo lên giường, đọc tin nhắn của Nhược Uyên: Đêm dài trôi chậm chậm, người cậu nhớ mong còn đó chẳng, ha ha ha.

Nhớ mong sao, ha.

.....

Tối ngày 20/5, Tần Dật nằm trên giường chơi game. Trong lòng nôn nóng, giống như đang mọc mầm, hẳn nhìn nhân vật trên màn hình không ngừng chết đi rồi sống lại. Ai ai, thế này là sao.

11h39'. Điện thoại đột nhiên đổ chuông, Tần Dật nhìn thấy là số điện thoại lạ liền dứt khoát không nhận máy.

Bên kia gọi một lúc liền dập máy.

Sau đó là chuông báo tin nhắn, vẫn là từ “người lạ” kia.

— Bé cưng thân yêu, mau mở cửa ra, anh để quên chìa khóa rồi.

Tần Dật lập tức ném di động, gấp “bộp” laptop lại, kéo chăn trùm qua đầu đi ngủ, tắt cả các hành động làm liên mạch lưu loạt.

Di động tiếp tục đổ chuông, reo vang không ngừng. Tần Dật quay người, bịt tai không nghe.

Sau đó lại là tin nhắn.

Được rồi, Tần Dật nhìn không được, xuống giường xme.

— Hức hức hức hức, tình yêu ơi, mưa rồi...

Thời tiết hai hôm nay rất đẹp, mưa ở đâu ra chứ? Trong lòng nghĩ vậy nhưng người đã đi xuống tầng.

Mở cửa ra, người kia đứng dưới cách bậc cầu thang ba bước, dáng người cao thẳng, nụ cười xinh đẹp, nhưng không giấu được nét vất vả mệt mỏi trên người. Hình như gầy đi không ít. Sắc mặt cũng không được tốt.

Tần Dật không nói gì.

Nhan Tử Khâm nhìn hắn, nụ cười vừa dịu dàng lại vừa lưu manh.

“Tình yêu, có nhớ anh không?”

Tần Dật trợn trắng mắt, “Không mưa, anh đi được rồi.”

Nhan Tử Khâm tiếp tục cười, đáp: “Cho dù không mưa, em nhìn qua cửa sổ là thấy được, vì sao còn chạy xuống đây, hả?”

Tiến lên trước, kéo hắn lại, đưa cho hắn tập tranh.

Không chờ hắn phản ứng lại, vòng tay qua eo, ôm vào lòng. Ừm, sớm đã muốn làm việc này.

Bìa tập tranh là bức hôm trước y cho hắn xem ở ban công, bên dưới người nào đó đích thân viết mấy chữ đại tự:

DUY NHẤT TRÊN ĐỜI

— Gửi người thiếu niên tôi yêu mến.

Lời tựa bên trong là một đoạn người nào đó viết: “Anh thấy thực tiếc nuối. Hai mươi hai năm qua của em không có anh, trong năm tháng trưởng thành của em không có anh, vì thế anh đi lại một lượt. Chỉ cần em bằng lòng, sau này anh sẽ luôn bầu bạn cùng em.”

Tần Dật mở tập tranh ra, những chuyện cũ hiện rõ mồn một trước mắt. Từ vườn trẻ cho đến Đại học H, có lẽ vì y vẽ quá đẹp, cảm giác như một quyển tranh liên hoàn. Y cứ nhiên còn đi tới Đức.

Tần Dật lúc năm tuổi, trắng trắng mềm mềm. Sau khi mười tuổi đã trở nên rất thanh tú. Về sau hơn nữa, chính là bộ dạng tràn đầy sức sống lần đầu Nhan Tử Khâm nhìn thấy. Khiến cho Tần Dật có cảm giác hơn hai mươi năm nay người này vẫn luôn ẩn núp bên cạnh mình.

Nhan Tử Khâm ôm eo hắn, kề bên tai hắn, “Ba, hai, một. Chúc mừng sinh nhật, bảo bối tình yêu của anh.”

Y nói: “Thực ra anh còn chưa viết xong, không muốn chút nào đâu, hừ hừ. Anh cứ xoắn xuýt mãi, xoắn xuýt chết đi được.”

Tần Dật nói: “Ngày mai, à, đã là hôm nay rồi, không phải sinh nhật tôi.”

Nụ cười trên mặt người nào đó thoáng chốc vỡ nát.

8. Chương 8

Sự việc thực ra rất đơn giản.

Một ngày nọ vào hơn nửa tháng trước, người đàn ông tốt Nhan Tử Khâm lúc giặt quần áo lỗi được ví tiền của Tần Dật từ trong túi quần hắn, nhất thời hiếu kỳ muốn mở ra xem có hình của nhân vật đáng ngờ nào không.

Kết quả là có thực. Ảnh chụp một người thiếu nữ diện mạo thanh tú, tết hai bím đuôi sam dài, trên người mặc bộ đồng phục màu xanh trắng đan nhau rộng thùng thình.

Nhan Tử Khâm lập tức hiểu ra, trong lòng liền đau xót vô cùng. Nhóc kia nhìn qua có vẻ như không để ý thứ gì, cái gì cũng thuận buồm xuôi gió, gì cũng không nói, rốt cuộc vẫn có khúc mắc chưa được mở ra.

Khẽ thở dài một hơi, cảm chứng minh thư của hắn để bên môi khẽ hôn. Vô cùng thỏa mãn nhìn khuôn mặt trẻ trung hờ hững trên đó, Nhan Tử Khâm nghĩ, thật là, ảnh chụp chứng minh thư cũng đẹp trai hơn người.

Bất ngờ liếc qua ngày sinh viết phía trên, 20/5/1988, trong lòng giật thót, đảo mắt mấy cái đã sắp đến rồi mà y còn chưa chuẩn bị gì...

Tần Dật nói: “Ngày sinh trên chứng minh thư không chính xác.”

Nhan Tử Khâm tựa vào vai hắn, không có phản ứng gì.

Qua một lúc lâu, y mới đứng thẳng người dậy ở một tiếng, sau đó khôi phục bộ dạng vui tươi lúc trước, nói: “Được rồi, 520 cũng là một ngày đẹp.” (520 [wǔ èr líng] = [wǒ ài nǐ]: I love you)

Tần Dật kéo y vào trong nhà, để y đi tắm rửa trước còn mình đi thu dọn phòng ốc cho y.

Nói không lãng mạn là giả, nói không cảm động cũng là giả.

Có một người như vậy, rõ ràng không thân thiết lại vô cớ nhớ nhung bạn, rõ ràng là người luôn được chiều chuộng lại vì bạn mà không ngại vào bếp, rõ ràng không ngừng xua đuổi y vẫn một mực không từ không bỏ. Tài hoa như vậy, kiêu căng như vậy, tùy tính như vậy mà lại... dịu dàng như thế.

Thế đó, rõ ràng đã sớm chìm đắm rồi, vì sao còn phải khổ sở chống cự?

Tần Dật đứng ngoài phòng tắm, nghe tiếng nước chảy rào rào bên trong, nhìn lớp kính mờ phủ đầy hơi nước, trong lòng liền sáng tỏ.

Hắn nói: “520 cũng là một ngày đẹp.”

Hắn nói: “Trước nay chưa từng có ai tổn công sức vì em như vậy.”

Hắn nói: “Trước đó, em còn tưởng những người quan trọng cuối cùng đều sẽ dần dần rời xa.”

Từ mẹ rời bỏ hắn đến Kỷ Mạc Ly không cần hắn nữa, Tần Dật cho rằng sẽ không còn ai có thể phá tan lớp phòng thủ trong tim hắn. Mấy năm nay không phải không có tình cảm với ai, nhưng chỉ dừng ở mức thấy

thuận mắt bèo nước gặp gỡ mà thôi. Chỉ là có hảo cảm, không hề để trong lòng. Có người nói, lúc thật sự thích một ai, cảm giác đầu tiên thực ra sẽ là sợ hãi.

Cha sứ Peter Paul cũng nói, tình yêu là nguồn gốc của tội lỗi.

Nhưng ông cũng từng nói, tình yêu sẽ không bao giờ ngừng lại.

Tiến lên trước hai bước, Tần Dật dựa người vào cửa, dường như có thể cảm nhận được hơi nóng bên trong.

Ngẩng đầu lên, lấy tay che hai mắt, Tần Dật nói: “Hiện tại em có thể thử tin tưởng rồi.”

Cửa “lách cách” một tiếng rồi đột ngột mở ra, theo đó một bàn tay thò ra kéo hắn vào.

Tần Dật còn chưa đứng vững đã bị ai kia ôm khóa trong lòng, sau đó là nụ hôn kéo dài tới tấp không để lại chút khe hở.

Một lúc lâu sau ai kia mới thả hắn ra, sau đó chui đầu vào cánh cổ hắn, khẽ cười không ngừng.

Tần Dật mở to mắt, như trúc=t giận mà tóm lấy tóc y, có chút hỗn hển nói: “Thất lưng em...”

Vừa rồi người nào đó vì kích động nên động tay quá mạnh, lúc kéo hắn vào không để ý siết chặt eo hắn. Đã thế người kia còn mặt dày nói tiếp một câu “Thất lưng làm sao cơ anh còn chưa làm gì mà”, chọc Tần Dật tức đến mức dứt khoát đẩy y ra, khóa cửa lại.

Con sói xám nào đó cứ cả người trần trụi như thế ở bên ngoài ra sức đập cửa, vừa đập vừa gọi, tận dụng hết sức sở trường bỉ ổi. Có câu nói thế nào ý nhỉ, đến tay rồi liền hiện rõ nguyên hình.

Chàng trai ngoài cửa thực nóng lòng, giai nhân trong phòng khẽ mỉm cười.

Làm loạn một lúc lâu, Nhan Tử Khâm mới chậm chạp về phòng thay đồ ngủ, bộ dạng vui tươi không giảm bớt.

Mấy ngày nay y cũng thực sự mệt mỏi, leo lên giường không được bao lâu thì liền ngủ thiếp đi.

Tần Dật lau tóc đi tới phòng cho khách, nhìn thấy bộ dạng không chút phòng vệ lúc ngủ của người kia, đột nhiên có cảm giác viên mãn.

Hắn nửa quỳ bên giường, nhìn quãng thâm đen xì dưới mắt của người kia, mũi thấy có chút cay cay. A Dật mà y có tài đức gì chứ.

Nghĩ lại, cũng may tên mặt sói cười này bị mệt, nếu không người phải mệt chính là mình. Tránh được một kiếp, he.

Đưa tay bóp bóp mũi y, “Đồ ngốc, thực ra em sinh vào ngày Quốc tế thiếu nhi cơ.”

“Đồ ngốc, ngủ ngon.”

9. Chương 9

Vì hôm sau là ngày cuối tuần, tối đó Tần Dật ngủ thật yên giấc. Trên thực tế, mấy ngày qua hắn đều phải rạng sáng mới chợp mắt được, hơn nữa rất dễ tỉnh giấc rồi cũng không ngủ lại được nữa. Được rồi, hắn thừa nhận ngủ ngon giấc có liên quan đến việc người nào đó trở về.

Tần Dật mắc bệnh huyết áp thấp, mỗi sáng thức dậy đều phải chờ một lúc lâu đầu óc mới hoạt động bình thường được. Thế nên lúc hắn mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy bên giường có con chó Collie lông vàng to lớn thở phì phò thè lưỡi, hắn cho rằng mình còn đang nằm mơ, hình như còn mơ thấy Nhược Uyên trở về. Xoay người rồi lại ngủ tiếp. Thẳng đến lúc có cảm giác ẩm ẩm trên mặt...

“Đừng đùa...”

Tui l**m, tui l**m, không tỉnh là tui không ngừng l**m.

“NHAN.TỬ.KHÂM.”

— “Ô? Tỉnh rồi sao?”

Ai kia lệt phệt lệt phệt chạy tới.

Tần Dật bật người dậy, nhìn thấy một người một chó kè đứng kè nằm sắp trước mặt, chớp mắt một cái, vừa rồi...

“Cái thứ này từ đâu ra vậy?” Mẹ nó, tôi bảo cái lười kia sao lại dài như vậy.

Nhan Tử Khâm có phần ngạc nhiên, “..... Quà sinh nhật của em đó.”

“Anh mua từ lúc nào?”

Nhan Tử Khâm càng thêm bất ngờ, nhìn hẩn chăm chăm một lúc xác định hẩn thực sự không biết mới nói: “Nhược Uyên tặng em đó, hai người còn nói rất nhiều chuyện mà”, đưa tay xoa xoa tóc hẩn, “Bạn nhỏ biết thì khóc chết mất. Cậu ta bảo hôm sinh nhật em không tới được nên tặng quà trước.”

Tần Dật đẩy tay y ra, nhíu mày nghĩ một lúc, hình như có chuyện như vậy.

—
“A Dật, mình lại phải đi thành phố X đây. Lớp mình du lịch tốt nghiệp, hì hì.”

“Ừm...”

“Sinh nhật cậu mình không tới được, dù sao anh ta cũng về rồi, cậu rất vui đi. He he.”

“Ừm...”

“À, hôm qua mua được một con chó chần cừu, rất đáng yêu, tặng cậu làm quà. Mình còn chưa đặt tên đâu, à, gọi là Tần La Phu có được không?”

“Được...”

Tần Dật nhìn con chó lớn bên giường, giật giật khóe môi, “Tần La Phu...”

“Gâu!”

“Mẹ, mày dám l**m tao!”

“Gâu!”

Nhan Tử Khâm cười đến té ngã. Tần Dật ném gối đầu qua, tức giận nói: “Mang nó ra ngoài, tôi ngủ tiếp một lúc.”

Nói xong thì ngáp một cái, cứ nhiên thực sự nằm xuống.

Nhan Tử Khâm cúi xuống định hôn trộm, đột nhiên nhớ tới mấy chữ “mày dám l**m tao”, lập tức chuyển hướng, giả bộ muốn nhặt chiếc gối dưới đất.

Cậu chủ nhỏ hay cáu gắt mỗi khi thức dậy lúc này đã khôi phục lại trí thông minh, dùng lực lại ném cái gối qua, “Anh ghét bỏ tôi!”

Sau đó đi đắp, xuống giường, vào phòng tắm, dùng sức lau mặt.

Quả nhiên sáng sớm tỉnh tình gắt gỏng. Có điều, em ấy là mong mình hôn nhĩ.

“Ha ha.”

“Gâu.” Tui rất đói rồi.

Kết quả Tần thiếu gia sau khi rửa mặt xong lại leo lên giường.

Nhan Tử Khâm bắt đắc dĩ, dắt Tần La Phu mới nhậm chức đi ăn.

Thực ra Tần Dật là một người rất lười. Hắn không muốn thay đổi, thế nhưng mỗi khi có sự thay đổi hắn lại có thể thích nghi một cái dễ dàng mà còn thích ứng lâu dài. Dù sao đã có hi vọng, vậy không cần tỏ vẻ nữa, cứ thoải mái đi.

Trước mặt y không cần giả bộ, không cần giữ hình tượng, hoặc là nói, từ lúc bắt đầu Nhan Tử Khâm luôn ép hắn làm chính mình, để hắn từng chút từng chút một đỡ bỏ sự phòng bị, từ từ trở về con người thực sự. Lười biếng, kén ăn, tính trẻ con, một mặt ít người biết đến dần được bộc lộ không chút cố kỵ. Đây mới là Tần Dật có máu có thịt hàng thật giá thật.

Thế là mọi việc nước chảy thành sông, thuận lý thành chương.

Ví dụ như, “Em ngủ thêm một chút nữa.”

Ví dụ như, “Lòng đỏ cho anh.”

Lại ví dụ như, “Anh cùng Tần La Phu cút đi!”

Bạn có tin có một vài người sớm nên ở bên nhau không.

Cùng đi làm, cùng về nhà, cùng xem phim

Lúc người này đọc báo, người kia vẽ tranh

Y bóp vai cho hắn, hắn bê ly cà phê cho y

Y bận rộn trong phòng bếp, hắn ở bên cạnh thoải mái ăn vụng

Rất nhiều chuyện, dường như giống như lúc trước, lại có chút không giống.

Năm tháng tĩnh lặng yên bình.

10. Chương 10

Cuộc sống bên nhau thoải mái mà lại lâu dài, nhưng có chút trôi qua quá mau. Chớp mắt đã đến ngày lễ Thiếu nhi mừng 1/6, cũng là ngày sinh nhật thật của Tần Dật.

Lúc Tần Dật tỉnh dậy, Nhan Tử Khâm đã không còn ở nhà.

Ăn đồ sáng y để lại, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Cậu thanh niên nào kia rất hiểu biết về tình trường, rất tự giác cho rằng ai kia không ở đây là đi chuẩn bị điều bất ngờ cho mình. Thuận tay lấy điện thoại gọi cho trợ lý bảo hôm nay không tới công ty, sau đấy thư thái ở nhà xem TV chờ niềm vui bất ngờ.

Quan hệ của Tần Dật cũng không tệ, tin nhắn với email chúc phúc không ngừng được gửi tới hết bức này tới bức khác.

Có cô nàng từng có tin đồn ở Mỹ gửi mail nói, Tần anh thực đáng ghét, lâu như vậy không liên lạc gì với người ta, tốt xấu gì chúng ta cũng từng yêu nhau blablablah. Mấy trăm từ dài dằng dặc, sau cùng rốt cục nói chúc mừng sinh nhật hắn. Cô gái tên Elena, có nửa dòng máu Trung, bề ngoài dễ thương nhưng tính cách lại như con trai. Tần Dật rất hợp tính cô nàng này, từng bị cô lấy ra làm lá chắn. Cũng thật sự có thử kết giao mấy ngày, cuối cùng phát hiện ra vẫn nên làm bạn thì tốt hơn. Nhớ đến lúc đó cô nói: Tần, em cảm thấy rất ít cô gái có thể hợp ý anh, anh vẫn nên tìm một tên đàn ông đi. Bây giờ xem ra thật sự là nhìn chuẩn.

Hơn mười giờ, chuông cửa reo vang. Mở cửa ra phát hiện cư nhiên là Kỷ Mạc Ly. Tối qua lúc 0 giờ đã nhận được tin nhắn của cô, không ngờ đứa nhóc này còn trốn học chạy tới đây, hơn nữa còn đi có mặt mình.

“Bách Thần đâu?”

“Anh Tử Khâm đâu anh?”

Hai người đồng thời lên tiếng hỏi, cũng đồng thời bật cười. Câu hỏi này thật rất khéo léo. Cậu ta là người nào của cô, y lại là người như thế nào của hắn, đối chiếu vai vế, bạn hiểu mà.

“Gần đây bên trường rất bận, có điều... anh ấy cũng không biết em trộm trốn đi đâu. Hì hì.”

Tần Dật chọc trán cô, “Em cũng không sợ cậu ta lo lắng hả.”

Kỷ Mạc Ly đầy hàm ý nói, “Anh Tử Khâm cũng không báo gì đã rời đi, anh lo lắng sao?”

“Anh lo cho anh ta làm gì.”

Sau đó hai người lại cười.

Vì đôi bên đã quá hiểu nhau nên muốn làm gì không cần báo trước. Giữ người yêu để cho đối phương tự do và không gian vừa đủ, đó là tôn trọng, cũng là tin cậy.

Cơm trưa ăn cùng Kỷ Mạc Ly, đơn giản mà ấm áp, rất giống một đoạn thời gian chưa vướng bận gì lúc trước.

Có chút hạnh phúc có thể thu hoạch, có chút hạnh phúc có thể thu về. Cứ như vậy là đã viên mãn.

Thực ra Nhan Tử Khâm đi tới cô nhi viện. Ngày lễ thiếu nhi 1/6 mỗi năm y đều sẽ mang chút quà đến cho mấy đứa nhỏ ở đó. Đương nhiên không phải để ra vẻ, viện trưởng với mấy đứa nhỏ kia chỉ biết y họ Nhan, là người tốt.

Sau đó ở nguyên ngày trong tiệm bánh Murphy, lãng phí biết bao đồ tốt của người ta, cuối cùng cũng làm ra một thành phẩm tương đối thỏa mãn.

Năm giờ hơn về nhà, trong nhà cư nhiên không có ai. Lúc này mới gọi điện, biết hắn đi tiễn Kỷ Mạc Ly.

Sau đó bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Khi Tần Dật quay về nhìn thấy một bàn đầy món ngon, Tần La Phu còn cài hoa, không nhịn được mà bật cười. Nến, rượu vang, càng dung tục lại càng tình cảm. Rõ ràng biết sẽ thế này, cái dạng bất ngờ không được tính là bất ngờ này vẫn khiến hắn hạnh phúc.

Hình dạng bánh sinh nhật rất đơn giản, màu cam, nghe nói đó là màu của lễ cưới. Hoa văn rất tinh tế, có thể nhìn ra là hình hoa hướng dương. Nổi bật nhất là mấy chữ được viết bằng socola: Mong ta như sao người như trăng.

Sau khi thổi tắt nến trên bánh sinh nhật, Nhan Tử Khâm lại châm sáng giá nến bên cạnh, hỏi Tần Dật vừa rồi ước điều gì.

Ánh mắt Tần Dật sáng bừng, chỉ vào chiếc bánh sinh nhật nói: “Đây cũng là điều ước của em.”

Thực ra hai người đều không thích ăn ngọt.

Nhan Tử Khâm cắt một miếng bánh cho hắn, sau đó lấy tay nâng cằm, yên tĩnh nhìn, không nói gì.

Nghe thấy hắn kêu “ái” một tiếng, cuối cùng không nhịn được mà cong khóe miệng.

Tần Dật phun ra hai chiếc nhãn từ trong miệng.

Rõ ràng rất dung tục, lại thực rất lãng mạn.

Nhan Tử Khâm cầm qua lấy nước rửa sạch, sau đó lôi ra một dây vòng, xuyên qua một trong hai chiếc nhãn, đeo lên cổ Tần Dật.

“Đeo lên tay sợ sẽ ảnh hưởng không tốt tới em.”

Sau đó đưa chiếc còn lại cho hắn, vươn ngón nhãn bên tay phải ra nói: “Đeo vào cho anh.”

Tần Dật làm theo, sau đó nhào qua cắn lấy môi y.

Ánh nến lay động, mờ mờ ảo ảo, ngày đẹp cảnh vui bình yên vô cùng.

Xin hãy xem nhẹ con cún đang rên rĩ ở góc tường.

11. Chương 11

Sáng sớm hôm sau.

Tia nắng chiếu qua khe màn vàng nhạt, một tia này vừa vật chiếu lên khuôn mặt cau mày của Tần Dật, hắt nhìn qua rất mệt mỏi.

Tia nắng rọi trên mặt hắc, hắc nằm trong lòng ai đó, ai đó dựa vào thành giường, ánh mắt ngọt ngào vô cùng.

Đưa tay vuốt phẳng trán hắc, sau đó kéo xuống, mắt, mũi, cuối cùng dừng lại ở hai cánh môi mỏng trên chóc, động tác nhẹ nhàng đến không thể nhẹ nhàng hơn. Luôn nói môi mỏng bạc tình, đúng cũng không đúng. Coi như nắm được rồi, ai.

Cầm lấy mắt kính bên giường, khẽ nghiêng người đi xuống, chuẩn bị làm bữa sáng cho hắc, lại thấy hắc đột nhiên mở mắt, chớp chớp hai cái, bộ dạng đáng yêu hiếm thấy.

Nhan Tử Khâm cười, nửa quỳ bên giường nhìn hắc.

“Nghe nói quan hệ thân thể sẽ khiến người ta có cảm giác bịn rịn quyến luyến, có phải em càng yêu anh hơn không?”

“Ừm...”

“Em yêu anh phải không?”

“Ừm...”

“Em rất yêu anh phải không?”

“Ừm...”

“Em yêu anh nhất phải không?”

“Ừm...”

Biết hắc có đặc điểm mười phút sau khi thức giấc sẽ không được tỉnh táo, thế là y liền có ý trêu đùa. Ôi, nhìn anh kìa, lừa gạt thô lộ là xấu nhất đó.

Quả nhiên, Tần Dật mơ mơ màng màng mở mắt một lúc, xoay người lại ngủ tiếp. Cũng may hắc có thói quen nằm sấp ngủ, chỗ kia mới đau không quá nặng.

Nhan Tử Khâm vừa mở cửa phòng, một cái bóng liền xông vào.

“Gâu gâu!” Chó đói chết rồi, chó đói chết rồi!

Nhan Tử Khâm sợ nó đánh thức Tần Dật, kéo vòng cổ dắt nó ra ngoài.

Tần La Phu cảm thấy mình họ Tần, Nhan Tử Khâm họ Nhan, là cha nuôi không phải cha ruột, liền “gâu gâu” rồi lại xông vào.

Thấy cha ruột nó còn đang chưa tỉnh, Tần La Phu rên rĩ hai tiếng, thè cái lưỡi dài ra, tỏ ý an ủi.

Nhan Tử Khâm lúc này mới đi lấy đồ ăn cho chó. Lúc quay lại chờ ra ở cửa, thiếu chút nữa bị khung cảnh lúc này làm cho cười ngất.

Chỉ thấy Tần Dật một tay đỡ eo, một tay chỉ mũi Tần La Phu.

“Mẹ, đau chết mắt đau chết mắt! Tên nhóc này nhất định là giống nhà anh!”

“Gâu.” Đói quá.

“Gâu cái gì mà gâu? Nhẽ nào tao bị chó thượng sao?”

“Gâu.” Đói quá.

Tần Dật lấy di động làm gương, kéo cổ áo ngủ xuống, lại vén phần áo ở bụng lên nhìn, mẹ nó, lấm ta lấm tẩm, màu sắc rực rỡ.

Hành động cúi đầu kiểm tra của hắn đặc biệt đáng yêu, cộng thêm áo ngủ trắng trắng mềm mềm trên giường, trông bé đi rất nhiều.

Thực ra tâm trạng Tần Dật cũng không tệ, chỉ là không khống chế được chút không được tự nhiên trong lòng mình.

A a, thôi đi thôi đi, dù sao tối qua đã vậy, nghe nói lần đầu khá khó chịu, sau này sẽ thoải mái hơn.

“Mẹ, không cứu được nữa rồi, tao cứ nhiên còn nghĩ đến chuyện sau này... Mà tên kia lại đi đâu rồi.”

Tần La Phu sau khi nhìn thấy túi thức ăn cho chó thì mặc kệ cha ruột cha nuôi, hớn hỏ chạy qua. Tần Dật chán nản kéo chăn qua đầu, ai ngờ hành động quá mạnh, đầu đến cả người run rẩy.

Một bàn tay chạm vào thắt lưng hắn, khẽ xoa bóp, ngón tay lạnh lạnh. Tần Dật bắt gặp ánh mắt chăm chú của người kia, đột nhiên có cảm giác chấp nhận số phận.

“Tối qua anh hơi kích động, lần sau sẽ nhẹ nhàng hơn.”

Giọng Tần Dật truyền ra từ dưới lớp chăn, rầu rĩ, “Lần sau em ở trên.”

“Em biết anh nhịn lâu lắm rồi mà.”

“Lần sau em ở trên.”

“Tuy hơi đau lòng nhưng anh không chút hối hận, dù sao cũng phải đi đến bước này.”

“Lần sau tôi ở trên!”

Sau đó người nào đó đột nhiên đi ra ngoài, lúc quay lại trên tay có thêm một chiếc bút ký màu đen.

“Chúng ta chơi trò chơi này đi.”

“Đi sang bên! Anh chơi với Tần La Phu ý.”

Nhan Tử Khâm kéo chăn hắn, “Đi mà, anh vừa gọi đặt đồ ăn bên ngoài rồi, trong một lát không có việc gì làm.”

“Làm gì?”

“Em vào vai fan của anh.”

“Sau đó thì sao?”

“Xin anh chữ ký, fan không phải lúc nào cũng vậy sao.”

Tần Dật buồn bực nói, “Ồi trời ơi, đại họa sĩ Nhan, làm phiền ký cho tôi một chữ.”

Nhan Tử Khâm cười, đưa tay tutup chiếc quần ngủ rộng thùng thình của hắn, lật người, hạ bút, lưu loát dứt khoát.

Tần Dật đau đến mức hỏi thăm thăm trong lòng cả nhà y, đột nhiên nghe thấy tiếng “tách”.

Nhan Tử Khâm đưa điện thoại cho hắn, hình chụp là ... cái mông trắng mềm vểnh vểnh có chút căng của hắn, phía trên viết một chữ “Nhan” rất to. Mông trắng chữ đen, rất nổi bật.

“Tên họ Nhan kia, tôi thao cả tổ tông nhà anh!”

12. Chương 12

Ngày tháng chậm chậm trôi qua. Yêu yêu đương đương thì thoảng thêm chút việc cấp hạn chế, thoải mái đến mức Tần Dật không nhin được hoài nghi một thời gian dài lúc trước hấn xoắn xuýt cái khổ gì.

Hôm nay lại là thứ Hai, dự báo thời tiên nói có thể sẽ có mưa to. Tần Dật kéo rèm ra, nhìn ngoài cửa sổ một mảng trời mù mịt, trong lòng lười biếng muốn chết, thật sự không muốn đi làm đâu, eo mỗi lưng đau à. Quay đầu nhìn đầu sổ gây chuyện trên giường, lại thấy y đang cau mày lật mở một tập gì đó.

Cảm thấy ánh mắt ai oán của hấn, Nhan Tử Khâm ngẩng đầu lên, theo thói quen nhoẻn môi cười.

“Chào buổi sáng.” Mắt không đeo kính nên ánh mắt khá lơ đã, lơ mà lơ mờ, nhưng lại có chút ái muội khó nói.

“Nhìn cái gì mà nhìn, nhanh đi làm bữa sáng!”

Nhan Tử Khâm trở người xuống giường, khê đi đến bên hấn, động tác tao nhã giống như một chú mèo.

Đưa tay ôm eo hấn vào lòng, trán cọ trán, hơi thở phả lên mặt hấn, ngứa ngứa.

“Từ chức đi, anh nuôi em.”

Tần Dật lùi ra sau, lườm hấn, bĩu môi nói: “Nếu em nhớ không nhầm thì hình như ông chủ của anh là em. Nói thế nào cũng là em đang nuôi anh chứ. Anh coi anh xem, ăn của em, dùng của em, tiêu tiền của em...”

“Còn ngủ với em nữa.”

“Mịa!”

Tần Dật đột ngột đẩy y ra, nổi giận dùng dùng quay người rời đi.

Đi được hai bước lại quay về, tay trái nhẹ nhàng chạm lên mặt hấn, tay phải thì khê luồn đến bên hông y, vuốt ve từ dưới lên trên, như có như không.

Vuốt đến người đàn ông trên người sắp chịu không nổi rồi, hơi thở dồn dập nói: “Bảo bối à, sáng sớm ngày ra, em đã muốn hóa thân dụ thụ rồi sao...”

Tần Dật khê cười, sau đó ánh mắt lạnh lẽo rùng mình, ngón cái ngón trỏ ngón giữa hợp lực lại, ác độc nhéo phần thịt mềm dưới nách y.

Nhan Tử Khâm đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, d*c niệm vừa bị khơi mào trong nháy mắt đã biến mất. Chiêu này học từ ai vậy, nhóc con này, không biết thịt chỗ đó mềm nhất sao.

Tần Dật hừ một tiếng, không mang ý tốt trừng chỗ bên dưới của Nhan Tử Khâm, u ám nói: “Anh nên thấy may vì em không chọn chỗ khác đó.”

Nhan Tử Khâm đưa sữa cho Tần Dật, nhìn hấn đưa tay ra nhận lại đột nhiên rút về.

Tần Dật đảo mắt với hấn, rót cho mình một cốc. Đã gần 30 tuổi rồi, hai người còn giận đối cái gì.

Nhan Tử Khâm nói: “Lát nữa không ở với em được, tám giờ có buổi phỏng vấn.”

“Ồ.”

“Là nữ MC xinh đẹp tên Lâm Phỉ Phỉ kia.”

Tần Dật cau mày: “Trong mắt người đồng tính nữ giới không phải đều như nhau sao?”

“... Em không phải sao?”

“Em đương nhiên không phải.”

“...”

“Trước khi gặp anh.”

Ai kia lập tức mặt mày hớn hở.

Thực ra Nhan Tử Khâm trước nay đều không thích xuất hiện trước người khác. Theo lời y nói, hội họa hay cuộc sống đều là của y. Chỉ là nổi tiếng rồi, phẩm nghệ thuật trở thành của cải thì không thể không liên quan đến việc buôn bán. Không ai là ngoại lệ, giấy trước hào quang vạn tượng, giấy sau đã có thể trở thành hồ lạc bình dương. Trước lúc thành danh muốn trở thành người xuất sắc, sau khi nổi tiếng lại dùng trăm phương ngàn kế muốn ẩn mình. Cũng may không phải ngôi sao giải trí, trừ số ít người trẻ tuổi có liên quan tới nghệ thuật thì quan tâm hơn, lộ diện cũng không có ảnh hưởng gì nhiều.

Lâm Phỉ Phỉ rất lợi hại, lợi hại đến mức tất cả khách mời gặp qua cô đều không muốn gặp lại cô lần nữa. Không phải vì câu hỏi của cô quá mức gian xảo, cũng không phải vì cô khó chơi. Nói thế nào nhỉ, người này rất đáng sợ, câu hỏi đều rất ngốc nghếch, thế nhưng hết lần này đến lần khác đều có thể đụng trúng điểm quan trọng, rating không ngừng tăng cao. Nghe nói cô từng nói hai người hoàn toàn không liên quan thành hảo cơ hữu, khiến hai bên cả đời không qua lại với nhau.

Mấy câu hỏi đầu vẫn có thể coi là bình thường, trò chuyện về các tác phẩm, hỏi qua hỏi lại liên tục hướng.

“Anh Nhan, lâu vậy rồi anh vẫn không có động tĩnh gì, có phải là giang lang tài tạn không?”(giang lang tài tạn: hết thời)

“Tôi họ Nhan, không phải họ Giang.”

“...”

“Anh Nhan, có người nói tác phẩm của Diệp Khê là phỏng theo tranh của anh, anh cảm thấy thế nào?”

Diệp Khê là con thầy Diệp, từ nhỏ đã thích bám lấy Nhan Tử Khâm, hai hôm trước vừa tròn 17 tuổi. Gần đây nhận được giải thưởng lớn trong cuộc thi toàn quốc, lập tức trở nên nổi tiếng. Thầy Diệp đang đau đầu lắm.

Nhan Tử Khâm cười nói: “Có rất nhiều người vẽ phỏng theo tranh của tôi mà.”

“Thế nhưng Diệp Khê là giống nhất. Nghe nói hai người có quen biết?”

“Phải, có quen biết từ rất lâu về trước.”

“Ồ ồ ồ, nhẽ nào là nuôi lớn?”

“... Cậu ta do cha cậu ta nuôi, không liên quan tới tôi.”

“Nhẽ nào từ rất lâu về trước cha cậu ta đã muốn gả cậu ta cho anh?”

Nhan Tử Khâm gãi mũi, “Bố cậu ấy là ân sư của tôi, coi như vậy đi”

Không ngờ ma nữ họ Lâm lướt mắt nhìn bàn tay gãi mũi của y, kính động kêu lên.

“Ôi ôi ôi, nhần! Có thể cho tôi xem chút không?”

Nhan Tử Khâm nụ cười không khép lại, “Sợ không được...”

“Cậu kết hôn với Diệp Khê rồi sao?”

“... Tôi chưa kết hôn.”

“Cậu đính hôn với Diệp Khê rồi sao?”

Nhan Tử Khâm phát điên rồi, tên đang chết nào đồng ý để y tham gia buổi phỏng vấn này.

“... Lần trước tôi nhìn thấy cậu ta cậu ta mới mười tuổi.”

“Vậy anh nhất định rất nhớ cậu ấy.”

Tim Nhan Tử Khâm giật thót.

“Tiếp theo xin mời “bạn nhỏ tiểu Mã Lương” của chúng ta.” (Mã Lương: nhân vật trong truyện cổ tích “Mã Lương và cây bút thần”, có khả năng vẽ rất giỏi)

13. Chương 13

Một cậu trai dáng cao gầy mặc áo nỉ trắng đi lên, tiến thẳng đến ghế sofa bên cạnh Nhan Tử Khâm ngồi xuống, bộ dạng thanh tú, có chút giống Bách Thần.

“Anh Nhan, lâu rồi không gặp.”

Nhan Tử Khâm đưa tay ra vò tóc cậu, “Lâu rồi không gặp, tiểu Khê.”

Thực sự rất lâu rồi, sau khi thầy giáo cùng vợ ly dị, Diệp Khê theo mẹ, Nhan Tử Khâm cũng không gặp lại cậu nữa. Đứa nhỏ kia từ bé đã không được khỏe, thầy Diệp lại là người say mê nghệ thuật, quan tâm đến gia đình không đủ, dẫn đến tích cách Diệp Khê có chút hướng nội cũng thân thiết hơn với Nhan Tử Khâm. Yếu ớt đặc biệt khiến người ta đau lòng, không ngờ lớn lên lại cao như này.

“Ôi ôi ôi, anh Nhan!!!” Vị MC nào đó máu chó sôi trào.

Diệp Khê không vui méo miệng.

Nhan Tử Khâm cũng không thoải mái. Đứa nhóc này y đã quen thương yêu rồi, có một vài bên truyền thông dựng chuyện rất quá mức. Cậu vẫn còn nhỏ như vậy, không nên bị kéo vào.

“Tiểu Phỉ Phỉ có gì chỉ bảo?”

“Tiểu Khe Khê, nhỡ cậu đâu? Không mang sao?”

Mặt Nhan Tử Khâm lạnh lại. Cậu thanh niên nào đó ngồi trước màn hình máy tính đột nhiên cười.

Diệp Khê có phần mất tự nhiên, “Em không biết chị đang nói gì cả.”

“Anh Nhan nhà cậu có một chiếc nhẫn, chiếc còn lại không ở trên tay cậu sao?”

Diệp Khê lúc này mới nhìn về phía tay Nhan Tử Khâm, một lúc sau mới đáp: “... Không ở chỗ em.”

“Cậu Nhan vẫn chưa tặng sao?”

Diệp Khê ngẩng phắt đầu, trong ánh mắt tràn đầy mong chờ.

Nhớ tới bộ dạng chăm chú đọc báo của Tần Dật, Nhan Tử Khâm không khỏi mỉm cười: “Đã tặng rồi.”

“Ồ, cậu thật sự có người yêu rồi? Tôi vừa rồi đều là giả cậu...” Cô gái kia cũng thật thành thực.

“Phải, tôi rất yêu người đó.”

“Có thể nói cụ thể không?” Mắt long lanh, mắt long lanh.

“Tôi yêu người đó đến mức muốn giết người ấy đi. Như vậy đó.”

Đến cuối, Lâm Phỉ Phỉ hỏi Nhan Tử Khâm còn điều gì muốn nói nữa không.

Nhan Tử Khâm trầm ngâm một lúc rồi nói: “Không có gì muốn nói với người ấy, những gì nên nói em ý đều hiểu. Thế nhưng lại có vài lời muốn khuyên nhủ những người khác.”

“Tam nhân thành hổ. Tôi không hy vọng người yêu tôi cùng những người tôi quan tâm bị quấy nhiễu bởi những thứ không rõ ràng.” (Tam nhân thành hổ: ba người nói có hổ, thiên hạ sẽ tin rằng có hổ một chuyện dù không có thật nhưng có nhiều người bảo nó là thật thì đến cuối tất cả mọi người đều sẽ tin nó là thật)

“Có những lời các bạn nói thực vui vẻ, nhưng ảnh hưởng nó gây nên thì lại rất lớn.”

“Chuyện tình cảm không thể đùa giỡn. Không chỉ tôi, mỗi người đều vậy. Tôi mong họ có thể nhận được sự tôn trọng.”

Lâm Phỉ Phỉ có phần xấu hổ. Chuyện gán ghép chọc cười kiểu này không phải lần một lần hai, nhưng lại là lần đầu tiên bị người ta lên án rõ ràng.

Sau khi buổi phỏng vấn kết thúc, Diệp Khê kéo áo Nhan Tử Khâm, vành mắt đỏ hồng, “Anh Nhan, em có thể gặp cô ta không?”

Trong lòng Nhan Tử Khâm thực không muốn. Y là người thông minh, cái gì nên biết cái gì nên giả bộ không biết y đều rõ ràng. Thế nhưng đây là đứa nhỏ y yêu thương từ bé đến lớn. Thôi đi, sớm để cậu nhận rõ thực tế cũng tốt.

Diệp Khê theo sau Nhan Tử Khâm, từng bước chân đều thực nặng nề. Cậu đã cao gần bằng y, cậu cho rằng mình cuối cùng có thể sóng vai cùng y tiến về trước. Cuối cùng mới nhận ra, sự dịu dàng của y lại tàn nhẫn như vậy.

Đẩy cửa phỏng làm việc Giám Đốc, Tần Dật đang viết gì đó, ngẩng đầu lên thấy y liền cup mắt xuống, sau đó cố ý coi như không thấy, tiếp tục công việc trên tay.

“Đây, chính là cậu ấy.”

“Anh ta?..... Đàn ông.....”

Tần Dật lúc này mới chú ý tới theo sau Nhan Tử Khâm còn có một người. Ô, không phải cậu nhỏ kia sao. Nước mắt Diệp Khê trong thoáng chốc liền như dề vỡ.

“Anh Nhan... Vì sao?! Anh ta cũng là nam... Vì sao không thể là em...”

“Anh Nhan, nếu là nữ, em... em liền chịu. Thế nhưng anh ta rõ ràng là một thằng đàn ông!”

“Anh Nhan, anh từng nói, em xinh đẹp thế này... tương lai có thể làm cô dâu của anh.... Anh quên rồi sao....”

Tần Dật nhú mày, chỉ tay về phía Nhan Tử Khâm nói: “Anh ra ngoài.”

Nhan Tử Khâm nhìn thoáng qua hai người, lắc đầu một chút rồi đi ra.

Tần Dật để hộp giấy ăn đến trước mặt Diệp Khê. Hắn quay người kéo mở rèm, mây đen mịt mù, mưa to tầm tã.

“Biết mưa sẽ kéo dài trong bao lâu không?”

Diệp Khê lấy tay che mắt, không phản ứng lại.

“Nghe nói sẽ mưa ba ngày. Cậu biết trong ba ngày có thể làm những gì không?”

“Anh rốt cục muốn nói gì?” Dù sao cũng là trẻ con, nhìn thấy một người đàn ông lớn tuổi hơn mình thì sẽ có chút cứng đầu không nhận thua.

“Ba ngày có thể khiến Jesus sống lại đấy. Qua ba ngày, cậu liền sẽ nhận ra việc làm hôm nay của mình ngốc nghếch tới mức nào.”

“Tôi ngốc! Tôi quả là ngốc! Ban đầu tôi không nên rời đi!”

Tần Dật dường như có chút mệt mỏi. Hắn khẽ thở dài nói: “Lúc tôi lớn bằng cậu cha mẹ vừa ly hôn, những người xung quanh đều lo lắng việc này sẽ có ảnh hưởng như thế nào tới tôi, kết quả tôi vẫn vui vẻ như cũ. Vì bọn họ sớm đã nên chia tay, tôi không muốn trở thành lý do để hai người họ ràng buộc nhau.”

“Vì cha mẹ tôi, tôi không tin vào tình yêu.”

“Được một năm thì mẹ tôi tái hôn. Tôi vẫn sống rất tốt, nên đánh bóng thì đánh bóng, nên gây họa thì gây họa. Sau đó không lâu, bà tự sát.”

“Tôi dùng ba ngày để quên đi quá khứ. Bắt đầu phong bế bản thân, bắt đầu sợ hãi tình yêu, thậm chí không thể tiếp tục đối xử thật lòng với ai khác.”

Tần Dật nhìn bộ dạng nhú mày không hiểu của cậu nhóc trước mặt, khẽ cười: “Cậu rất thích tên lưu manh ấy?”

“Đương nhiên!”

“Vậy, anh ấy với cậu là gì? Là anh trai, là người thăm mền hay là đối tượng để theo đuổi?”

Diệp Khê cúi đầu không nói.

— “Anh ấy chính là ánh sáng của tôi.”

14. Chương 14

Thực ra đôi lúc con người kiên cường hơn họ tưởng.

Giây phút nhìn thấy Tần Dật, Diệp Khê quả thật như bị sét đánh, suýt nữa còn không thể đứng vững. Cậu vẫn chỉ là một đứa nhỏ, trước nay luôn xuôi chèo mát mái, chưa từng chịu thất bại, nên loại đả kích này hiển nhiên quá lớn.

Khó chịu thì khó chịu, đứa nhỏ này tuy hướng nội, nhưng thực chất trong lòng cực kiêu ngạo.

Sau khi khóc lóc một hồi, rất nhanh liền khôi phục bộ dạng lạnh lùng thản nhiên. Cậu không muốn tỏ ra yếu đuối như vậy trước mặt Tần Dật, mặc dù ít nhiều cũng có ý cậ mạnh.

Diệp Khê rút giấy ăn, lau qua mặt, “Tôi đi đây.”

Tần Dật nhìn cặp mắt sưng đỏ cùng vẻ cố ý giả bộ cứng cỏi này của cậu, không khỏi thấy buồn cười. Nếu có một đứa em trai như vậy, hẳn cũng sẽ rất yêu thương nó.

Rút di động ra, không cần nhìn mà nhấn đi mấy chữ: Đưa em trai anh về đi.

Nhan Tử Khâm đưa Diệp Khê về nhà.

Cả đường không nói câu nào.

Trước lúc xuống xe, Diệp Khê vẫn là nhịn không được mà hỏi.

“Anh Nhan, anh chắc chắn với người kia rồi sao?”

Nhan Tử Khâm nghiêm đầu cười, “Phải, cậu ấy là hoa hướng dương của anh.”

— “Cậu ấy là hoa hướng dương của anh.”

— “Anh ấy chính là ánh sáng của tôi.”

Mẹ, hai người này!

Diệp Khê đẩy mạnh cửa, nổi giận đùng đùng đi ra.

Nhan Tử Khâm nhìn bộ dạng chạy vội trong mưa của đứa nhỏ kia, đau lòng mà cũng bất đắc dĩ.

Sau đó nhận được điện thoại của Tần Dật, nói phải đi tiếp khách cùng cha, không ăn cơm với y được.

Thấy giọng điệu cậu vẫn rất bình thường, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nhan Tử Khâm biết, điều này có nghĩa đã không có ai có thể chia rẽ hai người họ, không yêu cầu giải thích không phải vì hẳn không để tâm.

Bầu trời vẫn u ám, y lại cảm thấy thật hạnh phúc, giống như có thể mãi mãi yên lòng vậy.

Xe dừng lại ở bên cạnh một tiệm ăn nhanh.

Nhan Tử Khâm lấy di động gọi cho thầy Diệp.

Đứa nhỏ kia lúc này đang chui trong lòng cha cậu khóc nhè. Lần này lại khiến quan hệ giữa hai cha con được cải thiện không ít, vị Nhan nào đó thập phần vô lương tâm nghĩ.

.....

Lại đến cuối tuần. Trời đã trở nên sáng sủa.

Tần Dật nghiêng người ngồi trên sàn nhà thi thoảng lật mở tờ tạp chí. Tần La Phu nằm sấp trước mặt hắn, thè lưỡi thở phì phò không ngừng, muốn lôi kéo sự chú ý của hắn

Có vẻ như người nào đó đứng ngoài ban công nói chuyện điện thoại rất lâu rồi, hết cuộc này đến cuộc khác.

“Em ở nhà chờ một lúc, anh ra ngoài mua đồ.” Nói rồi cúi xuống hôn lên khóe môi hắn, cầm chìa khóa xe ra ngoài.

Tần Dật nhàu mày. Thời tiết hôm nay nóng đến muốn hun cháy người còn chạy đi đâu, trong nhà có thiếu gì chứ.

Cảm nhận được sự bất mãn của hắn, Nhan Tử Khâm cũng không nói gì, cười rồi đi.

Sau khi y đi, Tần Dật kéo tai Tần La Phu, “Nè, mày nói xem có phải anh ấy thấy tao quá tẻ nhạt không?”

“Gâu.”

Tần Dật buồn bực.

Không lâu sau chuông cửa reo vang. Tần Dật không ngờ người đứng ngoài cửa lại là Diệp Khê.

Đứa nhỏ kia thấy người ra mở cửa là Tần Dật, khuôn mặt vốn không cảm xúc lập tức lạnh xuống mười độ.

“Sao anh lại ở đây?”

“Tôi vốn ở đây mà.”

“Anh, anh...”

“Tôi làm sao. Vào đi, bên ngoài nóng muốn chết.”

Thuận tay ném cho cậu một lon Coca.

Nhìn đứa nhỏ không được tự nhiên kia làm bộ làm tịch, Tần Dật không khỏi có chút buồn cười. Không biết vì sao, hắn không ghét cậu nhóc này được, luôn cảm thấy đáng thương cùng đáng yêu.

“Hai... hai người sống chung sao?”

Tần Dật có chút dăm chiêu nhìn cậu một cái, “Nói đúng ra là anh ta ở nhờ nhà tôi.”

“Tôi vốn tưởng anh được anh ấy bao nuôi, sau này mới biết anh cư nhiên lại là ông chủ của anh ấy...” Giọng nói càng lúc càng nhỏ. Thật lòng mà nói Diệp Khê cũng không quá ghét Tần Dật, chỉ là mỗi lần thấy hắn đều có cảm giác thất bại nặng nề, giống như lùn đi rất nhiều vậy.

“Chân tướng.” Tần Dật vỗ vai cậu tỏ ý tán đồng, “Là tôi bao nuôi anh ta.”

Sắc mặt đứa nhỏ kia càng khó coi, “Anh... Anh nói thật sao?”

Tần Dật phì cười, đứa nhỏ này thế mà không phân nổi thật giả, ôi trời ơi.

Qua một lúc, chuông cửa lại reo vang.

Tần Dật lê dép ra mở cửa. Hắn mặc một chiếc phong cotton trắng, phía dưới vẫn là chiếc quần ngủ xanh lá rộng thùng thình. Đứa nhỏ nào đó nhìn bóng lưng lười biếng của hắn mà thầm nghĩ ngờ. Nhẽ nào vì anh ta mềm hơn mình sao?

“Surprise!”

Tần Dật có chút đau đầu, “Nhược Uyên, chìa khóa của cậu lại vứt đâu rồi.”

“Không chỉ có mình nhà.”

Tần Dật lúc này mới để ý bên cạnh cậu còn có một nam sinh, dáng vẻ nho nhã, rất có khí chất.

“Xin chào, tôi là Phương Dư Khả.”

Tần Dật cười như có như không nhìn bạn nhỏ nào đó, “Vô cùng hoan nghênh.”

An Nhược Uyên bị hắn nhìn có chút xấu hổ, không tự giác muốn chui vào lòng Phương Dư Khả.

Thấy nét trên chóc trong mắt Tần Dật càng thêm đậm, cậu liền cố ý kéo giãn khoảng cách, hăng hái vào trước.

“Ồ ô ô, a Dật, cậu sao lại nuôi thêm một người rồi?”

Tần Dật: “... Đây là của Nhan Tử Khâm.”

Diệp Khê không rõ hai người bọn họ đang nói cái gì, sốt ruột lên tiếng: “Sao anh Nhan còn chưa về?”

“Anh Nhan?” An Nhược Uyên nắm lấy tay Tần Dật, than thở khóc lóc, “A Dật, cậu phải chịu tội thân rồi...”

Phương Dư Khả không biết nên cười hay nên khóc, bảo bố nhà mình lại trên chóc người ta rồi.

15. Chương 15

Thực ra Tần Dật nghĩ nhiều thôi, Nhan Tử Khâm thật sự là đi mua đồ, hơn nữa còn là đồ vô cùng vô cùng quan trọng — vật dạng tuýp, trơn trơn, thiết yếu đối với cuộc sống chồng chồng.

Sau khi Nhan Tử Khâm ra khỏi nhà thuốc, phát hiện có một cô gái không cao đứng cạnh xe.

Cô gái này đeo một chiếc kính râm to, chỉ có thể nhìn thấy cái cằm nhọn của cô.

Nhan thiếu gia tốt tính cười tiến lại, “Tiểu thư, cô đang chắn trước cửa xe tôi.”

“Em, em cố ý...” Khác với bộ dạng che chắn bên ngoài, giọng cô gái này nhỏ nhẹ, lúc nói còn có chút căng thẳng.

Nhan Tử Khâm ngây người, “À.”

“Nhan thiếu, em thích anh! Thích đã nhiều năm rồi! Biết anh ở thành phố S nên mới tới đó học đại học... Vừa rồi thấy anh đi vào nhà thuốc, không dám chắc rốt cục có phải anh hay không nên đứng cạnh xe này chờ...”

Hóa ra là gặp fan. “Cảm ơn,” Nhan Tử Khâm chân thành cười, “Trời nóng quá, lên xe ngồi đi.”

Cô gái kia kích động ngẩng đầu, “Có... Có thể không?”

Nhan Tử Khâm cười, “Tôi cũng không thể để fan mình ngã ngất.”

Cô gái này tên Mẫn Âm, sinh viên năm nhất chuyên ngành mỹ thuật đại học S, tự xưng là fan cứng của Nhan Tử Khâm, từ năm lớp 10 đã bắt đầu quan tâm tới y và tranh của y. Có lẽ là Nhan thiếu gia quá mức giản dị dễ gần nên cô nhỏ này nói càng lúc càng nhiều.

Nhan Tử Khâm nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, thế là quyết định cho fan một chút phúc lợi.

“Mẫn Âm?”

Cô nhỏ còn đang lải nhải, đột nhiên nghe thấy y gọi mình thì lập tức trở nên căng thẳng.

Nhan Tử Khâm lại cười, “Nếu không vội về trường thì anh mời em đi ăn kem.”

Cô nhóc kia còn đang nghĩ làm thế nào mới có thể tiếp xúc thân thiết với thần tượng, không ngờ thần tượng cư nhiên chủ động mời đi chơi, nhất thời kích động không kiềm chế được.

Lại đến tiệm bánh Murphy. Lúc này khách không quá đông, mấy người nhân viên đang ngồi tám chuyện.

Do lần trước y tới học làm bánh để lại ấn tượng quá sâu sắc, bọn họ đều còn nhớ y.

Đồng chí tiểu P lần trước có giúp đỡ vừa thấy y lập tức kêu: “Nhan thiếu gia, đây là bạn gái anh sao?”

“Không phải, người ấy ở nhà cơ.”

“Ồ ồ, ở nhà một người, bên ngoài một người, Nhan thiếu gia thực hạnh phúc.”

“Tiểu P! Nói linh tinh gì thế. Nhan thiếu gia đối xử rất tốt với bạn gái, cậu quên lần trước anh ấy tự tay làm chiếc bánh ga-tô kia tốn bao công sức sao!” Cửa hàng trưởng Mạc Phi nhớ tới đồng nguyên liệu lãng phí lần trước liền đau lòng một trận.

Nhan Tử Khâm chỉ cười không đáp. Nếu người kia ở nhà biết mình bị người khác nói thành bạn gái y, không biết sẽ mất tự nhiên đến mức nào.

Hai người ngồi ở góc phòng.

Nhan Tử Khâm không để ý, từ khi bọn họ vào tiệm cô nhỏ kia liền không nói lời nào.

“Muốn ăn gì?”

Mẫn Âm đang mải nghĩ ngợi, nghe y gọi thì không suy nghĩ gì đã nói, “Anh, anh Nhan, anh có thể tự tay làm tặng em một ly kem không?”

Nhan Tử Khâm híp mắt, giả bộ rất giống, “Cái đó... anh không giỏi làm mấy thứ đó.” Lừa ai nha, lừa ai nha, cái bánh lần trước làm đến mức thợ cả cũng khen ngợi.

Mẫn Âm cúi đầu, “Là em quá mức... Em muốn một chiếc vị vanilla.”

Cậu nhân viên tiểu P nghe gọi món xong liền hưng phấn rời đi.

Cô nhỏ kia vẫn chưa cởi mắt kính râm xuống, dường như từ lúc này đột nhiên trở nên chán nản.

Nhan Tử Khâm nghĩ một chút rồi nói: “Em đừng trách, nhân viên ở tiệm này quen anh, nói năng có chút tùy tiện.” Y cho rằng lúc này tiểu P nói cô là bạn gái y làm cô không vui.

“Không có gì... Anh Nhan, anh thật sự có bạn gái rồi sao...”

“À...” Nhan Tử Khâm gãi cằm, coi như là bạn gái đi.

“Hôm, hôm trước phỏng vấn là thật sao? Anh đã cầu hôn rồi?”

“Phải...” Cũng coi như vậy đi, nhân cũng đã tặng rồi.

“Sao anh có thể có bạn gái?!” Cô nhỏ kia đột nhiên thét lên chói tai, ánh mắt dưới lớp kính râm cũng bắt đầu trở nên oán độc.

Nhan Tử Khâm còn chưa kịp phản ứng gì, đã lại thấy cô dè dặt xin lỗi, “Xin, xin lỗi. Em kích động quá.”

Đúng lúc đó, tiểu P mang kem ly ra, vừa hay phá vỡ bầu không khí gượng gạo này.

Nhan Tử Khâm cũng không để tâm, người tâm trạng kích động y gặp nhiều rồi, thậm chí còn có người uy hiếp y nếu kết hôn sẽ tự sát.

Mẫn Âm chọc chọc ly kem trên khay, “Anh Nhan sao không ăn?”

“Ha ha, tôi không thích đồ ngọt.”

“Vật bạn gái anh thích ăn không? Bằng không sao anh Nhan lại cực khổ làm bánh ga-tô cho cô ấy?”

“Người đó cũng không thích ăn. Lần trước là sinh nhật của người ấy.” Nhớ tới đêm đó cuối cùng cũng gao nấu thành cơm, Nhan Tử Khâm không khỏi mỉm cười.

“Bạn gái anh thực hạnh phúc.”

Nhan Tử Khâm cũng không để ý thấy lời nói của cô gái này trở nên trôi chảy, đương nhiên cũng không để ý chiếc đĩa trong tay cô đang run rẩy dữ dội.

Y chìm trong suy nghĩ của mình nói tiếp, “Tôi cũng cảm thấy cậu ấy rất hạnh phúc!”

“Đủ rồi!”

Chỉ thấy cô gái tên Mẫn Âm kia đứng phắt dậy, khuôn mặt dưới mắt kính râm đỏ phừng phừng.

“Anh là thần! Là thần của bọn tôi! Thuộc về tất cả bọn tôi!” Mẫn Âm chỉ đĩa về phía y, cả người vì giận dữ mà run rẩy, “Anh là của tất cả bọn tôi... Sao anh có thể yêu người khác...”

Nói xong còn gào khóc.

Nhan Tử Khâm không biết làm thế nào, hóa ra người này là một fan cuồng.

Thầm chép miệng, Nhan Tử Khâm đưa tay nhẹ vỗ cô, “Cô... đừng kích động.”

“Đừng chạm vào tôi!” Mẫn Âm rống lên, “Anh bắn rồi! Anh tầm thường rồi! Anh làm tôi quá mức thất vọng!”

Nói xong còn lấy đĩa đâm thẳng về trước.

16. Chương 16

Sao anh Nhan còn chưa về?”

“Anh ấy bảo đi mua đồ, một lúc sẽ về. Nếu không cậu gọi điện cho anh ấy đi?”

“Muốn gọi thì anh gọi đi, tôi sợ anh ấy sẽ trách tôi đột nhiên chạy tới đây...”

Có lẽ cảm thấy ở đây mình là người ngoài, Diệp Khê càng lúc càng không thoải mái.

Tần Dật nhìn bộ dạng vâng lời của cậu, không khỏi thấy buồn cười, đưa tay xoa đầu cậu, cầm điện thoại lên gọi.

“Không ai nhận máy.” Có lẽ đang lái xe nên không để ý, Tần Dật cũng không quá để tâm.

“Vậy tôi về đây.”

“Để tôi đưa cậu về.”

“Không cần!” Nói xong lại cảm thấy mình không lịch sự, “... Anh ngồi với bạn anh đi, tôi đón xe buýt về.”

“Vậy để tôi tiễn đến cửa, ngoan.”

Diệp Khê nghe xong thì cũng không nói gì, chỉnh quần áo rồi đi ra.

Tần Dật tiễn cậu đến cổng khu nhà, mỉm cười bảo: “Sau này thi thoảng có thể tới đây.”

Nụ cười của hắn chân thành lại ấm áp, làm Diệp Khê có chút ngượng ngùng, “Vậy, tôi đi đây.” Đi được rất xa rồi lại quay đầu lại hô to một câu “Anh Tần Dật, em không ghét anh đâu!”

Quả nhiên vẫn là một đứa nhỏ, được người nhà bảo vệ quá tốt lại không thường tiếp xúc với thế giới bên ngoài nên mới có tính cách đơn thuần như này.

Về nhà thấy An Nhược Uyên đang ngồi trong lòng tiểu công nhà cậu làm nũng, Tần Dật không nhịn được mà ghẹo: “Cậu thật là càng ngày càng có tiền đồ nha, thoáng cái đã trở về thời kỳ chưa cai sữa rồi, cũng không sợ nóng sao.”

“Dư Khả, anh xem cậu ta, em chính là bị tên này ức hiếp từ bé đến lớn đó!”

Phương Dư Khả nấn nấn mặt cậu, “Bị ức hiếp đến thế mà em còn luôn nhắc đến người ta, ầm ĩ đòi về đây.”

“Ừ ừ, em muốn về xem bọn họ tiến triển đến đâu rồi.” Bọn nhỏ An cười xấu xa, đột nhiên hát bài “Sao sáng”.

Phương Dư Khả phì cười. Nếu y nghe không nhầm, bảo bố nhà mình hát là “từng chút từng chút ăn sạch tiểu thụ”. (Bài “Sao sáng” của Châu Kiệt Luân có lời “từng chút từng chút gặm hết âu lo”)

“Haizz, a Dật sao cậu lại tốt với đứa nhỏ kia như vậy, đến mình còn ghen tị nè. Rõ ràng hai người là tình địch mà.”

“Vì nhóc ấy rất quan trọng với Nhan Tử Khâm. Hơn nữa tôi cũng thích cậu ấy.”

“Mịa, cậu từ nào thánh mẫu như vậy?”

Tần Dật còn muốn trêu cậu thêm mấy câu thì di động đột nhiên đổ chuông. Không biết vì sao lại cảm thấy tiếng chuông lần này lại cực kỳ chói tai.

Lắc lắc đầu đuổi cảm giác không thoải mái đi, lúc nhìn thấy tên người gọi đến, khóe môi Tần Dật không tự giác khê cong lên.

Bạn nhỏ nào đó bắt đầu thăm thì, “A Dật nhà ta sau khi biết yêu liền đẹp lên nha, cũng may lúc đầu em nhìn chuẩn, hừ hừ.”

Phương tiểu công bắt đầu cười, cười gật đầu coi là vậy.

“Anh Nhan sao còn chưa về?” Tần Dật học giọng điệu yếu ớt của bạn nhỏ nào đó nói.

“... Cậu là a Dật sao?”

“Là tôi.” Tần Dật có chút ngượng ngịu ho một tiếng, “Xin hỏi ai vậy?”

“Tôi là Mạc Phi, bạn của Tử Khâm, không biết lúc trước cậu ấy có nhắc tới tôi với cậu không. Có chút chuyện ngoài ý muốn, Tử Khâm bị thương, cậu nhanh đến bệnh viện Nhị Phụ...”

Không chờ anh nói xong, Tần Dật đã chạy đi.

Cả đời này hắn ghét nhất là bệnh viện. Hình ảnh mẹ hắn năm đó người đầy máu nằm trên giường vẫn còn rõ mồn một trước mắt. Hắn rất sợ, vô cùng sợ, thế nên không nghe hết được lời của Mạc Phi — “Cậu đừng lo, không có gì nghiêm trọng cả.” Đương nhiên cũng không bận tâm tới tiếng gọi lo lắng phía sau của bạn nhỏ An.

Thế nên lúc Tần Dật vẫn đi dép lê mặc đồ ngủ nhìn thấy người đàn ông nằm trên giường đang nghe cổ cổ nhin đau cười với hắn, hắn điên rồi.

“Đ mẹ anh!”

Nhan Tử Khâm vô duyên vô cớ bị mắng, đang định hỏi thì lại thấy vành mắt hắn đỏ ửng như sắp khóc, đột nhiên ngộ ra.

— Hắn còn yêu y hơn so với y tưởng tượng.

Khổ nỗi cổ không cử động được, Nhan Tử Khâm chỉ có thể khê mỉm cười, trả lời không thành tiếng: “Đừng căng thẳng, a Dật, em đừng căng thẳng...”

“Đ mẹ anh!”

“Cái đó, a Dật, Tử Khâm không bị nghiêm trọng như cậu nghĩ...”

Tần Dật hoàn toàn không quan tâm đến tất cả những gì xung quanh, nhìn chăm chăm người trên giường, “Đ mẹ anh đ mẹ anh đ mẹ anh! Anh có biết tôi sợ đến thế nào không?! Anh có biết tôi tưởng nghiêm trọng đến mức nào không?! Tôi còn cho rằng anh con mẹ nó bị tông xe...” Cứ nói cứ nói rồi không nói nổi nữa, nước mắt lã chã rơi.

Nhan Tử Khâm hoảng sợ. Y từ trước đến nay chưa từng thấy Tần Dật như vậy, mỏng manh giống như chỉ cần thổi một cái là bay mất, yếu ớt đến mức khiến người ta sợ hãi. Hóa ra trong lúc không để ý y đã trở nên quan trọng như vậy.

“A Dật đừng sợ, qua đây để anh ôm em.”

Mạc Phi vẫn luôn đứng ở bên nhìn. Y đến vừa này mới biết người yêu của Tử Khâm hóa ra là một cậu con trai. Sau khi thấy bộ dạng hai người lúc ở chung lại có cảm giác đẹp đôi khó nói, đó là bầu không khí người

ngoài không thể xâm nhập. Cho dù cậu con trai tên a Dật kia lúc này đang lệ rơi đầy mặt, hấn vẫn có cảm giác mạnh mẽ khiến người ta không thể xem thường, thái độ không hề giả tạo.

Vì Nhan Tử Khâm nói chuyện rất tốn sức, Mạc Phi chờ sau khi Tần Dật bình tĩnh lại mới kể rõ lại đầu đuôi sự việc.

Lúc cô fan cuồng Mẫn Âm kia động thủ, Nhan Tử Khâm đang ngồi còn cô ta thì đứng, thế nên đĩa đâm thẳng vào cổ họa sĩ Nhan.

Cảm ơn trời đất tổ tiên tích đức, cô ả điên kia đâm loạn một trận cứ nhiên lại không đâm trúng động mạch, nếu không Nhan thiếu gia thiếu chút nữa đã không còn nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai rồi.

Tần Dật nghe xong thì mặt đen như đáy nồi, mẹ nó, phải nào tàn đến mức nào mới có thể biến thái như vậy. Mịa, ông đây thiếu chút phải ở góa rồi.

“Vậy cô ả kia sao rồi?”

Mạc Phi nhìn sắc mặt hấn, dè dặt đáp: “À, cô ta nhìn thấy máu thì chạy...”

“Mịa, mấy anh đông người như vậy mà cũng không bắt được một cô gái sao?!”

“Là, là Tử Khâm không cho đuổi theo...”

“Mịa...”

Nếu không phải trên cổ y có quần tẩm băng chườm mắt kia, Tần Dật quả thật sẽ không nhìn được mà nhào tới cắn chết y, có phải bị lây bệnh nào tàn không vậy?!

Sau đấy Tần Dật còn thật sự đến thành phố S, nhưng lại được cho biết cô gái tên Mẫn Âm một thời gian trước đã nghỉ học rồi, vì bị tinh thần phân liệt hay thế nào đó. Cũng may Nhan Tử Khâm tốt số, qua một thời gian đến sẹo cũng không còn.

Thế là liền mặc kệ.

17. Chương 17

Mùa hè lặng lẽ trôi qua.

Nhan Tử Khâm chắc chắn phải chịu mệt rồi.

Mắt thấy tập sách tranh thứ hai của năm nay đã lên lịch, y còn chưa động bút. Cả năm nay y chỉ bận theo đuổi hoa hương dương của y thôi.

Thế là mất ăn mất ngủ, râu ria lởm chởm, thêm đó là d*c cầu bất mãn.

Thế là, khoảng tháng Mười, “Mây tan” bắt đầu được xuất bản.

Có người nói: “Cậu Nhan, cuốn sách này so với những tác phẩm lúc trước của cậu có vẻ quá tầm thường.”

Cũng có người nói: “Nhưng không phải lại thêm phần ám áp sao?”

Nhan Tử Khâm cười, cuộc sống sẽ luôn trở về với sự chân thật và yên bình, mà chúng ta nên học cách trông coi hạnh phúc đồng thời trân trọng nó.

Tần thiếu gia: “Hừ, không phải vì vội nên cắt xén nguyên vật liệu sao?”

Ai ai, đăng khoe khoang xin tự trọng.

Mùng 10 tháng 10, mọi công việc đều chấm dứt. Sau đó là sắp tới sinh nhật của Nhan đại họa sĩ.

“Nè, anh có muốn gì không?”

“Lúc trước là em.”

“Hư, vậy còn bây giờ?”

“Bây giờ ư, không có.”

“Thật không có sao...” Tần Dật dựa vào vai y ngáp một cái, “Em lại không có lãng mạn như anh, nói không chừng không còn cơ hội nữa đâu.”

Nhan Tử Khâm giả bộ suy ngẫm một lúc, sau đó đáng thương nói: “Anh muốn một danh phận...”

Sau đó —

Tần Dật gọi một cú điện thoại.

“Cha, con yêu một người.”

“... Là đàn ông.”

“Vâng, cha biết người.”

“Vâng, là anh ấy.”

Tần Dật nói: “Cha em mời anh anh cơm.”

Nhan Tử Khâm tròn tròn mắt, sau đó bắt đầu cười to, không ngừng cười, không ngừng cười.

— Đây là người yêu của y, người yêu kiêu ngạo thoải mái không thích mập mờ của y.

Tần Dụ Sinh vừa đoán đã trúng.

Ông biết, con trai ông gọi điện chỉ để thông báo cho ông, chứ không phải để hỏi ý kiến ông hay mong ông cho phép. Con trai ông trước nay không biết cách nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cục, thực ra nó không giống ông.

Có điều, ba Tần rất không vui. Con Tần Dụ Sinh ông sao có thể là người bị đê chứ?!

Sáng sớm ngày 23, Nhan Tử Khâm gọi Tần Dật dậy.

Vốn định theo thói lên cơn cáu gắt vì phải dậy sớm, đột nhiên nhớ ra hôm nay là sinh nhật y, thế là Tần Dật quay ra thưởng cho y một nụ cười. Thọ tinh lớn nhất, không chấp nhất với y.

“Sớm vậy làm chi...” Còn thực buồn ngủ mà.

“Ra sân bay.”

“Hử... Đi đâu?”

“Ra sân bay, chuyển tám giờ.”

Tần Dật lại muốn phát hỏa: “Em hỏi anh đi đâu?”

“Tokyo.”

Tokyo? Nếu hẳn nhớ không nhầm, “Ba mẹ anh mấy năm trước chuyển tới định cư ở Tokyo...”

Thế nên, đây là muốn đi gặp bố mẹ chồng? Phi phi phi, bố mẹ vợ, bố mẹ vợ!

Nhan Tử Khâm thấy hẳn ngần người, liền cầm khăn ướt lau mặt cho hẳn, “Tỉnh chưa? Lát nữa chúng ta đi Tokyo. Thực ra... ba mẹ anh sớm đã muốn gặp em.”

Nhan Tử Khâm lúc học cấp III đã nói thẳng tính hướng với ba mẹ. Bố Nhan vốn theo phong cách hội họa phương Tây, đối với chuyện này tương đối chấp nhận.

Còn mẹ Nhan... càng không có ý kiến gì. Bà luôn tự hỏi một vấn đề, đó là có phải người đồng tính thường miễn cảm hơn với nghệ thuật không... Mà bố Nhan vì sao lại thích nữ giới...

Sau đó, rửa ráy, ăn sáng, thay đồ, ra khỏi cửa. Nhan Tử Khâm từ tối qua đã sắp xếp xong hành lý, thật là đảm đang.

Trên đường tới sân bay, Tần Dật đột nhiên nhớ tới điều gì đó, “Này, Tần La Phu đâu rồi?”

Nhan Tử Khâm đỡ trán, “Hai tháng trước anh đã giao nó cho Nhược Uyên...”

12 rưỡi theo giờ Bắc Kinh, Nhan Tử Khâm nắm tay Tần Dật xuất hiện trước một căn nhà phong cách Tây ở Tokyo.

Ồ, cổng khóa chặt.

Tần Dật ngạc nhiên.

Nhan Tử Khâm lấy di động ra nhấn nút mở máy, một tin nhắn bỗng chốc hiện ra trước mắt: Tử Khâm con là đồ nói dối! Con bảo 11 giờ hơn tới, mẹ với ba còn chờ mãi ở sân bay Narita, giờ đã 1 giờ chiều rồi!

Nhan Tử Khâm giật khốe miệng gọi điện thoại, đầu bên kia truyền tới một giọng nữ cao AA: “Nhan Tử Khâm! Con không phải căn bản không tới chứ?! Hay là người ta không muốn về cùng con?!”

“Mẹ, mẹ đừng sốt ruột. Con đang đứng trước cửa nè, em ấy cũng ở đây.”

“Không phải con đã bảo là không cần tới đón sao. Có điều, mẹ, bọn con quên mất là chuyện chênh lệch thời gian...”

Tiếp đó Tần Dật liền được gặp “bố mẹ chồng” trong truyền thuyết.

Mẹ Nhan rất đáng yêu, mặc một chiếc sườn xám trắng ngà, bộ dạng rất có khí chất, đến lúc nói chuyện lại bla bla không ngừng. Bố Nhan thì lại không nói gì, chỉ thi thoảng nhìn bọn họ một cái.

“A Dật à, đừng có thấy Tử Khâm hiện tại nhân mô cầu dạng, lúc trước rất nghịch ngợm đó.” (Nhân mô cầu dạng: dùng để chỉ những người trông có vẻ lịch sự, phong độ nhưng trong lòng lại xấu xa ở đây chỉ được dùng với ý mỉa mai, trêu chọc chứ không có ý nặng nề)

“A Dật à, con là người đầu tiên Tử Khâm đưa về nhà đó.”

“A Dật à, thực ra mấy năm trước Tử Khâm đã nhắc đến con với cô chú rồi.”

“A Dật à, Tử Khâm nhà cô chú tuy tích cách có chút tinh nghịch nhưng thực ra là người rất biết chăm sóc người khác đó.”

“...”

“A Dật, hai đứa con đứa nào trên đứa nào dưới vậy...”

“Phụt...” Tần Dật thật sự nhịn không được, phun hết nước trà trong miệng ra.

“Mẹ!”

Cả nhà đều vui nha quý vị.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-hoa>